

HLAS NÁRODA

"Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Bud'te svorní!
I ten svorným Bůh požehnáva."
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) IX. — Číslo (No.) 31.

Sobota (Saturday) 28. 7. (July) 1984

Jan Turek (upravil Otec J. Popelka S.J.)

PODDOLOVANÝ POKLAD

*K letošnímu svátku sv. Máří Magdaleny (22. července) o
jedné vzácné historické památce v Brdských lesích, která
hlásala její upřímné obrácení.*

Kostelík sv. Máří Magdaleny na Skalce u Mníšku pod Brdy je jedinečnou historickou památkou v české architektuře, která je dokonce na seznamu UNESCO. V letech 1692-93 jej vystavěl Křištof Dientzenhofer jako zmenšenou kopii chrámu u francouzského města Marseille a interiér vyzdobil umělými krápníky. Podle památek nelze jedinečnost tohoto díla finančně vyčíslit. Na Skalce byly i jiné objekty - poustevna, křížová cesta až po františkánský klášter, později výletní restaurace. Na strop jídelny namaloval Petr Brandl vzácný obraz sv. Máří Magdaleny. Všechny stavby tvořily kdysi velmi navštěvované turistické místo.

Dnes zejí prázdností a mohou jen sloužit jako kulisa pro hororové filmové scény. Náhodný turista, bloudící po brdských lesích, se nestačí divit, když vidí všechny tyto rozvaliny. Ti staří ctitelé a milovníci Skalky dobře si pamatují, jak tam bývalo kdysi krásné.

Pod kostelem býval rudný důl. Navrhovalo se vybudovat ochranný pilíř pod kostelem, nebo jeho přemístění. Nestalo se tak ani onak. V r. 1954 byl kostelík poddolován a roztrhl se na tři výškové části a byl stažen ocelovými pásy. Čekalo se, jak bude podloží pracovat a nedojde-li k úplnému sesutí. Až do r. 1982 se čekalo a zkoumalo. Konečně vybudovalo se zpevněním a letos mají dokončit statické práce. Muselo k tomu všemu dojít? Všichni dobře věděli, že k poddolování dojde a tím k narušení kostelíka. Žádné opatření se tehdy neudělalo a tak se dnes musí vynakládat miliony na jeho záchranu, aby se dožil svých 300 let.

A co s dalšími objekty na Skalce? Poddolovány nebyly, pouze prostě zchátraly. Národní výbor u Mníšku pod Brdy na jejich opravy žádné prostředky nemá, a proto je věnuje každému, kdo si je opraví a bude se o ně starat. Ještě hodně dlouho se smutný obraz zřícenin na Skalce nezmění. Přežije celý areál rok 2000 jako ruína, či jako historická památka?

Tolik z článku pražského reportéra, který ale neříká, zda byly zachráněny Brandlovy nástroji malby kláštera, který leží v rozvalinách.

Původ a vznik Skalky

Kdo vystavěl Skalku? Majitel mníšenského panství, velký ctitel sv. Máří Magdaleny a nejstarší syn zakladatele mníšenského zámku, hrabě Ignác Engel, kterému záleželo na tom, aby jeho rod zanechal památník, který bude i okrasou kraje; nelitoval nákladu a na stavbu kostelíka věnoval 33 tisíc zlatých - na tehdejší dobu značný peněz. Aby tak nákladná stavba odpovídala skutečnosti, poslal stavitele Křištofa Dientzenhofera do Marseille, aby zhotovil dokonalý náčrtek kaple, jehož správnost byla potvrzena starostou marseillským. Ono místo, kde na skále kostelík stojí, 520 metrů nad mořem, koupil od dobříšského panství i s lesy a k stavbě je nechal upravit. Kostelík vystavěl Dientzenhofer v r. 1692-93. Stavba tato je nevelkých rozměrů, zajímavá však stavitelským provedením. V půdorysu má podobu elipsovitou - výška rovná se délce. V malé věži byl zavěšen zvon s obrazem sv. Máří Magdaleny. Vnitřek kostelíka, chudě osvětlený čtyřmi okénky, působí dojmem krápníkové jeskyně, protože

stěny jsou vyzdobeny umělými krápníky. Nad hlavním oltářem je socha klečící sv. Máří Magdaleny, zdařilá práce pražského řezbáře Jiřího Bendla, od něhož jsou též zhotoveny sochy poustevníku, stojící ve výklencích: sv. Prokopa, Ivana, Pavla a Antonína, vyřezané v životní velikosti, a napravo je malý oltářík s obrazem sv. Františka z Assisi od věhlasného českého malíře Karla Škréty. Malá kazatelnička, malé varhany - všechno je uloženo v tomto malém kostelíčku, který je dlážděn kulatými kačery-kameny, přivezenými z řeky Berounky, pěkně do mozaiky. Baron Engel dal přistavět i klášterní budovu a současně tzv. poustevnu. V této neveliké budově bylo uloženo velkolepé dílo, sousoší Matky Boží od Jana Brokoffa - (1652-1718) - a protože budova časem zchátrala, byla Pieta uložena v refektáři v klášteře na Skalce.

Častá rozpustilost Brandlova, který na mníšenském zámku bydlel, nemohla pohněvat zámeckého pána, který mu dovolil vše; viděl v něm malíře-umělce, který může splnit jeho přání; zato Petr se odměnil hostiteli, o kterém věděl, že je velkým ctitelům sv. Máří Magdaleny, dílem, které je pýchou a perlou českého baroka. Petr Brandl - (1668-1735) - se zamiloval do italské tanečnice Estery, která přijela do Prahy s vlašskou operou do nového operního divadla, postaveného hrabětem Šporkem. Byla snědá a svěží, tmavých nespoutaných kučer - ohnivá Italka. Estera se stala jeho milenkou, živila jeho umělecké sny a cele ovládla jeho život. Brandl pracoval v té době radostně a rychle. Estera měla podmanivou sílu, vše u ní bylo slavné. Brandl maloval jen ji, chtěl přinutit svět, aby se před ní klaněl. Když se Brandl zamiloval do Estery, tvořil pod českým nebem své slavné Madony. A tak krásnou vlašskou tanečnici Esteru zvěnil i v Magdaléně v klášteře na Skalce u Mníšku.

(Pokračování na str. 11)

Kostelík
svatě Máří
Magdalény
na Skalce,
dříve...

a nyní!

Dole:
Zřícenina
kláštera.

Sloupek informací

**o rozhodnutí Moskvy sovětisovat Afghánistán
o novém úderném náporu na afghánské
partyzánské bojovníky za svobodu
a o Walesově nezdolné naději,
že polský režim bude nakonec
s dělnickou Solidaritou znovu musít vyjednávat.**

Sovětizace Afghánistánu.

Autori nově studie o Afghánistánu výzkumného oddělení amerického kongresové knihovny ve Washingtoně dospěli k závěru, že Sovětský svaz podle všech náznaek mluví zůstat v Afghánistánu trvale, a že se tato země může jednoho dne stát Sovětskou socialistickou republikou. Výzkumné oddělení knihovny amerického kongresu vypracovalo svou studii na základě zpráv a informací různých odborníků, a na základě prohlášení členů kolaborantské vlády v Kábulu. Podle těchto svědectví dělá sovětská okupační správa v Afghánistánu vše, aby připoutala zemi ekonomicky, politicky a - dokonce i po kulturní stránce - k Sovětskému svazu.

Proces kulturní a politické sovětizace Afghánistánu pokračuje téměř přesně podle vzoru *Baltických států. Tyto státy - Lotyšsko, Litva a Estonsko - anektoval Sovětský svaz po dohodě diktátora Stalina s diktátorem Hitlerem a po skončení války je postupně a plánovitě sovětizoval. Sovětizace Pobaltí samozřejmě zahrnovala politické i fyzické likvidace nekomunistů a deportace*

nepohodlných občanů na Sibiř. Podobný osud potkal islámské národy střední Asie, které se však staly obětí sovětizace už krátce po bolševickém převratu. Nyní si v Afghánistánu sovětská okupační správa vybírá vhodnou afghánskou mládež a posílá ji na odborné i ideologické školení do sovětských měst. Mnozí z těchto mladých lidí se do Afghánistánu vrátí jako budoucí funkcionáři pro-sovětského režimu. Školský systém v Afghánistánu se nyní zcela reorganizuje, aby nestál v cestě kulturní asimilaci Afghánců se Sovětským svazem.

Struktura afghánského ministerstva školství už - podle studie knihovny amerického kongresu - zcela odpovídá struktuře sovětského školství v nedalekém Tadžikistánu. Profesori vyšších škol v Afghánistánu jsou do velké míry sovětská občané. Rozhlasové vysílání a struktura nižších veřejných škol odpovídají struktuře rozhlasu a škol v sovětských republikách islámské střední Asie.

Mnozí odborníci jsou podle zmíněné americké studie přesvědčeni, že Afghánistán se stane někdy v budoucnu jednou ze sovětských republik. Mezitím

však je vzorem pro sovětizaci Afghánistánu Mongolská lidová republika, historicky první vazalský stát či Protektorát Sovětského svazu. Mongolská lidová republika se od svého založení vždy řídila příkazy z Moskvy a od sovětské linie se nikdy v ničem neuchýlila. SSSR provedl invazi do Afghánistánu před čtyřmi roky o vánočních. Od té doby se tato hornatá země stala zcela závislou na sovětské ekonomice, a na pomoci jiných komunistických zemí Evropy. Sovětský svaz Afghánistán hospodářsky i politicky vykořisťuje; avšak i za těchto okolností potřebuje tato okupovaná země určitou hospodářskou pomoc, kterou mimo jiné poskytují evropské komunistické země včetně Československa.

Afghánská kolaborantská vláda samozřejmě vydává ostentativní zprávy o tom, do jaké míry Moskva Afghánistánu pomáhá. Z těchto zpráv vyplývá, že sovětská technici v Afghánistánu budují různé projekty, a že je zároveň po dostavení i sami vedou a spravují ze strachu před sabotážemi nepřátelského obyvatelstva. Jde o průmyslové podniky, dopravu, komunikace i zemědělství. Podle studie knihovny amerického kongresu zahájili sovětská poradci a technici rozsáhlou výstavbu silniční sítě v tzv. Vakhanském koridoru, což je jediná oblast Afghánistánu, která sousedí s Čínskou lidovou republikou. Kromě toho prý sovětská technici začali stavět železniční trať, která by vedla z Kábulu do Sovětského svazu. Kdo zná Afghánistán, dovede si představit, jak kolosální projekt to je, a kolik tunelů bude nutno vyhloubit. Oba tyto projekty však naznačují, že Moskva považuje Afghánistán za své trvalé předmostí směrem na Střední východ a ovšem také směrem na východ do Číny.

Studie amerického kongresové knihovny závěrem uvádí, že SSSR zřejmě postupuje v Afghánistánu po dvou liniích: Předně se snaží zlikvidovat nebo alespoň udržet na uzdě odbojnou afghánskou vlasteneckou hnutí - mužahedíny. Moskva si zřejmě uvědomuje, že to není lehký úkol. A proto mezitím plánuje a realizuje sovětizaci Afghánistánu po kulturní a hospodářské koleji.

Rozhodná bitva nastala.

Teprve v půli letošního července se západ dověděl od dvou francouzských a amerických reportérů, že až koncem května změnili Sověti svou bojovou a vyhlazovací taktiku proti odvažným afghánským obhájcem svobody. Ručníčení úrody v

údolí severně od Kábulu, aby znemožnili zásobování partizánů, po užití otravných plynů, a vyhlazení celé desítky obcí pokojných obyvatel, jen podezřelých z pomáhání vlasteneckým partizánům - (stejně jako vyhladili za války u nás Hitlerovi nacisti Lidice a Ležáky) - odhodlali se sovětská generálův k systematickým a nepřetržitým špiónážním přeletům všech horských údolí a průsmyků, kde se skrývají a operují afghánští ozbrojení vlastenci. Tak se Sovětům podařilo „vystopovat“ už většinu přísunových cest, po nichž si partyzáni na koních dopravují z Pákistánu střelivo a zásoby. Jakmile je výzvědné posádky helikoptér objeví, dají signál stíhačům - bombardérům, a ti pak zasypají celou okolní krajinu „koberecovými“ bombami. Tak se stává únik a záchrana i malých karavan vlasteneckých povstalců se zásobami střeliva stále problematičtější. Svobodný svět k tomu obvykle mlčí, začíná mluvit o sovětsko-afghánském konfliktu jako o „zapomenuté válce“, a ani v OSN se už nikdo afghánských vlastenců ani jediným hlasem nezastane. Sověti to pak mají snadné. Jsou rozhodnutí afghánské vlastence zničit, celou zemi okupovat, stáhnout za ni „Železnou oponu“ a při tom odvádět světové veřejné mínění od jejich vraždění v Afghánistánu válečným štváním proti USA a organizováním „mírových“ protestů proti rozmístění zbraní v západní Evropě. Jak nyní vychází najevo, Sověti se rozhodli bojkotovat letošní OH v Los Angeles také hlavně ze strachu před demonstracemi amerických Afghánců proti vyhlazování obyvatel jejich rodné vlasti a proti sovětské okupaci země.

□ „Náš současný boj proti diktatuře v Polsku je zárukou míru v dnešní i budoucí Evropě, ačkoliv si to Západ asi dosud dobře neuvedomuje“ - říká Walesa.

I když Jaruzelského vojenská junta Walesovu dělnickou Solidaritu násilím zrušila a po měsíce jej držela na „samotce“, vše nasvědčuje tomu, že z něho má přece jen stále strach. Všude jej sice policejné sleduje, dokonce i o jeho letošní dovolené na venkově hlídala ve dne v noci místo jeho pobytu dvě policejní auta, přesto mu však nikdo nezabránil, aby se sešel při rybaření s reportérem francouzského deníku „Le Monde“. Ten se od Walesy dověděl, že je na dovolené se svou ženou a čtyřmi malými deerkami, zatímco jejich tři chlapečci se musili zúčastnit prázdninového tábora mládeže. Pak se s fran-

couzským žurnalistou rozhovořil o současné „bez-nadějné situaci“, o zkušenostech, kladech i chybných minulosti, a o nových metodách mírového boje, jímž chtějí polští dělníci a intelektuálové z bývalého KORu přimět Jaruzelského vládu k obnovení nutného dialogu. Prozatím žijí všichni v očekávání, že Jaruzelski vyhlásí k 22. červenci - (výročí nástupu k totalitní moci komunistického režimu v Polsku) - téměř všeobecnou amnestii pro všechny dosavadní politické vězně, jichž je prý přes šest set. Už v pátek 13. července začal v Polsku soudní proces s hlavními čtyřmi členy disidentské organizace intelektuálů KOR, aby z nich udělal státní žalobce hlavní viníky na všem, co se v Polsku od založení federace dělnických odborů Solidarita odehrálo, a pak 22. července by amnestovaní „dělníci“ byli shledáni nevinnými, protože byli jen „svedeni“ intelektuálními nespokojenci!

Walesa proti tomuto usilovat klín mezi polské vzdělance a dělníky - hlasitě protestoval, a když byl jeho protest soudem odmítnut, poslal svůj protestní dopis západním novinám. Znovu v něm připomíná, že bez průkopnické organizace KOR by se bývala asi Solidarita tak rychle v řadách polských pracujících neujala, a že jakmile byla uzákoněna, KOR se rozpustil a všichni čtyři hlavní obžalovaní - Kuroń, Michnik, Romaszewski a Wujec se stali členy Solidaritu. Jsou to poctiví polští vlastenci, odvážní, charakterní oběťavci a miliony Poláků žádají jejich osvobození a propuštění na svobodu, protože stáli v boji o svobodné dělnické odhory v jedné řadě s pracujícími.

Když se pak Walesy francouzský novinář Jan Krauze zeptal, je-li snad těch „milionů“ dělníků více než deset - kteří se hlásili k Solidaritě, řekl mu Walesa klidně: „Mnoho lidí i u nás zalezlo ze strachu do „svě ulity“. Jsou dnes pasivní, ale pokud sahají mé znalosti, nevzpomínám si, že by nějaké hnutí - zvláště v totalitních režimech - rozhýbalo více než 10 % lidí; ti ostatní opatrnícky či z chytřečiny vyčkávají, jak to dopadne“. Každopádně, současný polský režim si s dělnickou Solidaritou nevěděl rady jinak, než použitím násilí. To se nakonec obrátí proti němu, nebude-li soudný, rozumný a spravedlivější. Chce-li se vůbec zachránit, bude muset s námi vyjednávat, protože potřebuje pomoc ze Západu. Ať si vyladne, ale bez nás mu to nepůjde!

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmu amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VDÁVÁ:

“VELEHRAD”, českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. 2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

Právní poradce a zástupce: Henry T. SYNEK
111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602
(312) 263-6060

ROČNÍ PREDPLATNÉ: v USA \$30.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslat články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. - Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

July 28, 1984 — Vol. IX, No. 31.

Vzpomínkový večer na Jaromíra Zástěru

Obvyklá forma referátu o vzpomínkovém večeru za zemřelého Mirka Zástěru, konaném v pátek večer 13. července v sále chicagského Velehradu - řečeno zkratkou - by asi zněla takto: důstojným způsobem bylo vzpomenuo života a obětavé práce náhle zesnulého Mirka Zástěry, po kterém v našich řadách zůstává nezaplňená mezer. Budeme se snažit ji společnou prací vyplnit. Na večeru promluví... večer byl hojně navštíven.

Dovolte však, abychom se od této obvyklé formy dnes trochu odchýlili. Myslím, že téměř všichni, kteří jsme se na večeru sešli, anebo, kteří jsme měli na jeho přípravě a provedení účast, chtěli jsme uctít Mirkovu památku - a to jistě důstojně - řečeno slovy obvyklé formy.

Ovšem, hned od prvního sejití k přípravě na vzpomínkový večer - dokonce již hned od prvního okamžiku, když jsme se dověděli o nenadálém, tichém odchodu Mirka Zástěry na věčnost, měli jsme vědomý či nevědomý pocit něčeho, co se slovy těžko vyjadřuje. Cítili jsme smutek, prázdnotu, opuštěnost a duchovní osiření. Snažili jsme se tedy dát všichni nějak dohromady, abychom se ujistili, že i když ten, který uměl tak štědrě rozdávat, ten který tak často za nás předvídal, jednal, nás organizoval, již není mezi živými, že dále existuje něco, co nás vždy jeho vlivem spojovalo, že jsme si rozuměli, že nezůstáváme ani po jeho odchodu na věčnost sami, že se můžeme i nadále jeden o druhého opřít.

Potřebovali jsme se ale o tom nějak ujistit, a tak na naší schůzce se realizovala myšlenka „Vzpomínkového večera“, která každému byla od začátku zřejmá, a hledal se jen způsob, jak ji uskutečnit. Přemýšleli jsme - a aniž by to kdo byl vyslovil, snažili jsme se to udělat „Mirkovým způsobem“. Nešlo o napodobení. Šlo o snahu udělat věc dobře a zodpovědně jako to vždy dělal on. A ta upřímná snaha, která měla být díkem za vše, co jsme od Mirka tak samozřejmě přijímali - a zřídka v plné míře vraceli - dokázala, že Mirek byl s námi, a že vzpomínka na jeho umění lidí spojujovat nám pomáhala. Cítili jsme jeho přítomnost všude, a proto přípravy byly vedeny v jeho přátelském, týmovém duchu.

A byl potom s námi i v pátek večer 13. července v sále Velehradu - při poslechu reprodukováné smuteční hudby,

ukázek z jeho chicagských programů, při přednesu básní, ve vzpomínkách jednotlivců, při zpěvu biblických písní i při zakončení pásma modlitbou. Nebyl však jen na jevišti, byl i mezi přítomnými v hledišti. Tentokrát totiž málokdo přišel z povinnosti, anebo někoho reprezentovat. Přišli jeho přátelé a známí, přišli jeho spolupracovníci, přišli političtí vězni, přišli však i méně známí, kteří se s ním setkali třeba jen krátce při jejich emigraci do Ameriky, když jim přijel naproti na letiště, nechal je u sebe přespat, anebo jim našel místo. Přišel každý, kdo cítil, že alespoň teď i když pozdě, je třeba Mirkovi nějak vyjádřit vděčnost za jeho lidské pochopení a pomoc každému z nás. Lidé přišli zároveň z touhy sejít se třeba již jen s Mirkovými vzpomínkami. Promluvit s někým, anebo slyšet mluvit o něm někoho, kdo mu byl nablízku. Být s ním ještě chvíli a nepřipustit si tragickou realitu nedělního odpoledne 17. června 1984.

V pátek 13. července večer v chicagském Velehradě Mirek mezi námi byl; bude-li i dále, záleží na nás.

Z pásma večera přetiskujeme vzpomínku ses. Vlasty Vrázové, kterou za její nepřítomnosti přečetla Věra Rokničová.

Příspěvek Vlasty Vrázové

Nevím přesně, kdy jsem poprvé slyšela o Mirku Zástěrovi. Bylo to na State Departmentu koncem let padesátých, kdy jsem se dověděla, že v Československu je vězněn mladý muž jménem Jaromír Zástěra, odsouzený na 17 let těžkého žaláře. Na State Dept. je zajímalo, že měl americké občanství, ačkoli nikdy ve Spojených státech nebyl. Jeho otec za svobodna pracoval v Americe a stal se americkým občanem. Na návštěvě Československa koncem let dvacátých se oženil a

zůstal již ve vlasti, poněvadž jeho manželka nechtěla do Ameriky. Když se mu narodil syn Mirek r. 1930, přihlásil ho však na americkém velvyslanectví v Praze. Tím dával synu možnost rozhodnout své občanství až mu bude 21 let.

Ve svých 21 letech si Mirek už odpýkával velký trest. Měl však tu odvahu hlásit se k svému americkému občanství a trvat na návštěvě amerického konsula jednou ročně ve vězení. Tím ovšem jenom vydráždil komunisty k větší tvrdosti.

Byl to právě tento americký reprezentant z vyslanectví, na kterého udělal Zástěra silný dojem svou statečností a neústupností. Referoval o případu na State Departmentu. Usoudili, že mladý muž - tak odvažný a cílevědomý - má být zachráněn. Dali nám, to jest Československé národní radě, vlastně Mirka do vínku.

Přednesla jsem to v zasedání Rady. Chtěli jsme pomoci, ale obávali jsme se, že někteří z nás by mu mohli ušes. vlády spíše ublížit, např. já jsem byla na černé listině a proto jsem se nikde v materiálech týkajících se Mirka nepodepisovala. Organizovali jsme různé osobní akce, do Prahy se psaly dopisy v odbočkách, sta dopisů šlo z různých měst. Někteří jednotlivci podnikli osobní akce, jako byla např. listina s tisíci podpisy. Působili jsme na senátory a kongresmeny (např. senátor Paul Douglas). Bylo toho hodně z různých stran. To jsme ještě nevěděli, že právník Petr Křešel jel v té věci dokonce do Prahy.

Trvalo to dlouho, velmi dlouho, snad dva roky, či déle. Jednoho dne r. 1962 telefonoval přítel ze State Dept.: „Finally it looks promising that Zástěra will be set free. But what are we to do with him if he is set free?“ Odpověděla jsem bez uvažování: „Send him directly to Chicago. We'll take care of him“.

...to ostatní už znáte: Byl najed-

nou propuštěn a bez rozloučení s matkou jel v doprovodu Američanů do Německa, a hned nato k nám.

Nikdo z nás si nedovede představit jaké změny, zvraty Mirek prodělával. Znal vlastně jen nacisty, pak komunisty; o svobodě jen snil a s ostatními vězni o demokracii filosofoval. A teď rázem byl ve svobodné Americe. Náš způsob života, nadmíra svobody, neukázněnost, naivnost politická, to ho jistě přivádělo v údiv, někdy v úžas.

Po ty dva roky co bydlel u mne pod jednou střechou, mivali jsme dlouhé debaty. Snažila jsem se vysvětlit mu Ameriku, jak smýšlíme, proč jsme jaci jsme, atd. Mým cílem bylo přesvědčit ho o vnitřní síle Ameriky.

Teprve o mých narozeninách r. 1980, ve svém dopise z Washingtonu, mi popsal, jak mu tehdy bylo a jak mnoho se musel učit. Prozrazuje tam mnoho o sobě a proto z dopisu vybírám několik míst, nikoli pro jejich osobní ráz, ale proto, že dovozuji poznat a ocenit Mirkovy duševní obzory, jeho vývoj i jeho šlechetnou duši:

„...V době, kdy jsem byl ‚zapomenutým Američanem‘ v komunistickém vězení, organizovala jste kampaň a lobby za mé propuštění; když to posléze vyšlo a já byl propuštěn a vyhoštěn do Spojených států, poskytla jste mi ve svém domě několikaletý bezplatný domov, a pomohla jste mi správně se orientovat v novém, až absurdně svobodném prostředí demokraticky smýšlející a lidsky citící společnosti. A tím jste mi pomohla zorientovat se také v sobě samém. Po ztrátě někdejšího domova, po zhroutení hierarchie hodnot, jež mi umožnily přežít čs. Gulag, ale jež ve svobodném světě nefungovaly, nastal ve mně chaos, který mohl skončit odcizením se americké společnosti, zpronevěrou tradičním českým ideálům a lidskou kapitulací. Věřím, že se nic z toho nestalo, a jsem přesvědčen, že hlavní zásluhu o to máte

právě Vy.

...Měla jste však vliv i na mé smýšlení politické. Naučil jsem se od Vás, jak zůstat v překotně se měnícím politickém světě realistickým idealistou, jak si vážit drobné každodenní práce a dědictví krajanských institucí, jak čelit demagogii politických kráklounů a jak být ‚doma‘ v americké demokracii.

Posílám a věnuji Vám esej, který jsem napsal o aktuálnosti Masarykovy sociologické práce, protože znám Váš vztah k TGM a protože Vám chci naznačit, že i v tom jsem Vám, jak doufám, názorově nablízku.

Srdečné díky za všechno!

Váš vděčný Jaromír.”

Den českých katolíků v Chicagu

Distriktní svaz českých katolíků pořádá svůj tradiční Den českých katolíků v neděli 16. září 1984.

Den českých katolíků jako léta poslední bude zahájen českou mší svatou v nedalekém kostele Blahoslavené Anežky české. Hlavním celebrantem bude njd. Otec opat Valentine Skluzáček, O.S.B. z kláštera v Lisle.

Přípravy na Den českých katolíků jsou již zahájeny; prosíme tedy naše dárce a příznivce, aby na nás pamatovali s dary do našich stánků u pro knižky štěstěny. Dary můžete odevzdávat v úřadovně Národního svazu českých katolíků anebo v redakci Hlasu národa, 2657-59 S. Lawndale Ave. Chicago.

Nemůžete-li sami dary do Velehradu přinést, laskavě nám zavolejte - (762-2044 - redakce H.N.; 522-7575 - úřadovna NSČK) - a rádi si pro ně přijedeme.

Budeme vám vděční za každou předběžnou i telefonickou zprávu o vašich darech, která nám ulehčí naši práci, jelikož budeme vědět s čím můžeme počítat a jak dary rozdělit.

Předem přijímáte vděčné Pán Bůh zaplat' za štědrost vašich dobrých srdcí.

Do New Yorku a okolí

H&S PORK STORE (předtím B. Hrdina)

PRVOTŘÍDNÍ párky, debrecinky, salámy, klobásy, domácí salámy, paprikovaná slanina, tlačenka a jiné masové výrobky. - Nezapomeňte ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunký. Chutné jaterničky a jelítka každý den čerstvě. Naše specialita: moravské (cikánské) uzené, výšek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - MAJITEL

35-10 DITMARS BLVD., ASTORIA, NEW YORK
(mezi 35. a 36. ulicí) Telefon AS 8-8468.

NÁRODNÍ SVAZ ČESKÝCH KATOLÍKU

svolává
SVOU XXII. KONVENCI

na 28. - 30. září 1984

do
CLEVELANDU, OHIO

XXII. konvenci NSČK „Zdar Bůh!“

Marie Nevimál
pokladní

Franiska U. Brová
uradující tajemnice

Václav Hynar
předseda

Otec Vojtěch Vit, O.S.B.
kaplan

DOBA "BĚHEM ROKU"

17. NEDELE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, v tobě je věčná síla a svatost. — ty jsi ochránce všech, kdo v tebe doufají. — Skloň se k nám ve své bohaté dobroti. — osvěť nás a veď. — at' věci stvořených užíváme tak. — aby nás už nyní přiváděly k tomu, co je věčné. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a králuje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z PRVNÍ KNIHY KRÁLOVSKÉ

(1 Král 3, 5-12)

Hospodin se zjevil Salomounovi ve snu v noci. Bůh pravil: "Žádej si, co bych ti měl dát."

Salomoun řekl: "Ty jsi udělal svému služebníku, mému otci Davidovi velkou laskavost za to, že se choval vůči tobě s oddaností, spravedlností a s upřímným srdcem a zachoval jsi mu tuto velkou laskavost, když jsi mu dal syna, který sedí na jeho trůnu, jak je tomu dnes."

Nuže, Hospodine, můj Bože, tys učinil svého služebníka králem místo Davida, mého otce. Ale já jsem mladíček a nevím kudy kam. Tvůj služebník je však uprostřed tvého lidu, který sis vyvolil, lidu četného, který nelze pro množství ani sečíst ani odhadnout. Dej proto svému služebníku chápavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem, aby rozlišoval dobro a zlo, neboť kdo by jinak mohl vládnout nad tímto pak početným lidem?"

Líbilo se to Pánu, že Salomoun žádal právě toto, a proto mu řekl Bůh: "Poněvadž jsi žádal právě toto a nežádal sis dlouhý věk ani bohatství ani život svých nepřátel, ale přál sis schopnost, abys chápal právo, hle, splním tvá slova. Dám ti moudré a prozíravé srdce, že nebylo podobného před tebou, ani po tobě podobné nepovstane."

2. ČTENÍ

Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA ŘÍMANŮM (Řím 8, 28-30)

Bratři! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo z Boží vůle jsou povoláni. Neboť ty, které si předem rozlišil, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a když je povolal, také je ospravedlnil, a když je ospravedlnil, také je uvedl do slávy.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MATOUŠE

(Mt 13, 44-46)

Ježíš řekl zástupcům: "Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole."

Anebo je království nebeské, jako když ohledník, který kupuje krásné perly, objeví jednu drahocennou perlu; jde, prodá všechno, co má, a koupí ji."

NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.K · H
Auto
Repair6619 - 21 W. Čermáková tř.
(hned vedle berwynské pošty)
její majitelé

STEVE KUBOVIČ

a

JANO HULÍN

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motorů
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * důchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

J. Em. František kardinál Tomášek

Njd. Otec Jan L. Morkovský
biskup diecéze
Galveston-Houston,
Texas,
pozdravuje čtenáře
Hlasu národa.

Mexico City, July 4, 1984.

Posílám Vám všem v H. N. a jeho čtenářům vřelý pozdrav od Svatyně Panny Marie Guadalupské z Mexika. Jsem tu náhodně právě na 4. července, kdy máme v USA svátek nezávislosti a v Československu věřící vzpomínají na sv. Prokopa a chystají se na moravský Velehrad k sv. Metoději.

Letenku do Mexika mi darovali naši Mexičané z Houstonu k mému zlatému jubileu kněžství. Vzpomínám tu v modlitbě na Vás všechny.

† John L. Morkovský

I
M
P
O
R
T
E
RVALAŠSKÉ
PAPUČEdokud zásoba
pustá

Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

Kardinál František Tomášek,

se dožil 30. června pětadesátilet. Je rodák ze Studénky ve Slezsku, kde jeho otec byl nadučitelem. Na kněze ho světil 5. července 1922 olomoucký arcibiskup „tatíček“ Stojan. Roku 1934 byl povolán na olomouckou Cyrilometodějskou fakultu jako adjunkt pro pedagogiku a katechetiku a po válce roku 1947 byl jmenován mimořádným profesorem pro tyto obory a zůstal jím až do zrušení fakulty r. 1950. 12. října 1949 byl jmenován světitel biskupem pro olomouckou arcidiecézi a den nato přijal biskupské svěcení z rukou svého arcibiskupa Matochy. Protože se tak stalo bez souhlasu vlády, byl 23. července 1951 zatčen a po tři roky internován v kněžském koncentračním táboře v býv. premonstrátském klášteře v Želivě. Po propuštění pracoval nějakou dobu manuálně, až 1. července 1954 dostal souhlas pro úřad administrátora fary v Moravské Hůzové. A když pražský arcibiskup Josef Beran byl jmenován kardinálem, ale vypovězen z vlasti. Otec biskup se stal jeho nástupcem v řízení arcidiecéze, nejdříve jako apoštolský administrátor a od 11. ledna 1978 jako její arcibiskup. Už předtím, 24. května 1976, byl papežem Pavlem VI. jmenován kardinálem, ale toto jmenování bylo zveřejněno až 27. června následujícího roku.

Kard. Tomášekovi blahopřál k jeho životnímu jubileu sám sv. Otec telegramem, v němž posílá jemu i celé jeho arcidiecézi své zvláštní apoštolské požehnání, a pak ještě při nedělním Anděl Páně 1. července:

„Při dnešní modlitbě chci věnovat vzpomínku pražskému arcibiskupovi kardinálu Františku Tomášekovi, který se věru dožil 85 let. Každý den myslím na tohoto ctihodného pastýře: je jako pevný duchovní dub, vydává statečné svědectví o své věrnosti Kristu jak pro své stádece tak i pro celou církev. Prosíme Pána, aby ho posiloval a dodával mu potřebnou útěchu v jeho pastýřské službě.“

I my se připojujeme k tomuto blahopřání a pro-
vázíme Otec kardinála modlitbou.

AD MULTOS ANNOS!

Papež Jan Pavel II. odpovídá
Františku Tomášekovi, který v sobotu
30. června slavil své 85. narozeniny

Otiskujeme odpověď papeže Jana Pavla Druhého na pozvání kardinála Františka Tomáška, aby se v Československu zúčastnil oslav 1100. výročí smrti sv. Metoděje, pohřbeného na Moravě. Žádost byla vyvolána podpisovou akcí mnoha tisíců věřících v Československu, jak jsme již naše čtenáře informovali.

Dopisem ze dne 8. února t.r. Vaše nejdůstojnější Eminence měla péči informovat mě, že příští rok katolická církev v Československu oslaví 1100. výročí smrti sv. Metoděje, apoštola Slovanů, pohřbeného na Moravě.

Současně Vaše Eminence mi poslala vřelý pozvání k oslavení takového jubilea spolu s církví tohoto národa s připojením, že se věřící Československa vroucně modlí k Pánu, aby nástupce Petra mohl osobně předsednout slavnostem, připojit se tak k radosti biskupů, klérů a věřících a utvrdit všechny ve víře, přinesené jim velkým apoštolem Metodějem.

Děkuji velmi srdečně Vaší nejdůstojnější Eminenci, stejně jako tisícům věřících, kteří se připojili k vroucímu pozvání. Jako pastýř všeobecné církve hluboce pocítuji touhu je přijmout, tím víc, že jde o vzpomínku na hlavního apoštola, který nám Slovanům přinesl neocenitelný dar víry.

Jestliže to okolnosti dovolí, velmi rád přijdu k osobnímu předsedání oslav tak šťastné události.

S radostí posílám Vaší Eminenci zvláštní apoštolské požehnání, které rozšiřují na všechny nejdůstojnější biskupy a ordináře, na kněze, na řeholníky a řeholnice, na bohoslovce a všechny věřící tohoto mně tak drahého národa.

Z Vatikánu 1. května 1984

JAN PAVEL PP II

TÝDEN POROBENÝCH NÁRODŮ V BÍLÉM DOMĚ

V pondělí 16. července 1984 podepsal prezident Reagan „Captive Nations Proclamation“ za účasti zástupců organizací a skupin, které mají vztah k národům Střední a Východní Evropy a zástupců kubánských a asijských organizací. První prohlášení k Týdnu porobených národů byla podepsána před 25 lety v r. 1959 prezidentem Dwight D. Eisenhowerem.

Ve svém projevu prezident Reagan poukázal na oběti všech těch, kteří odporují šíření tyranie a komunistické ideologie. Zmínil se také o údělu nikaragujského lidu a poznamenal, že věci míru neslouží přítomnost více jako 100.000 sovětských vojáků v Afghánistánu. Dodal, že jediné odhod sovětských vojsk z této země vrátí Afghánistán afghánskému lidu. Dále prezident Reagan vyzval Sovětský svaz, aby informoval svět o osudu Andreje Sacharova a jeho ženy Jeleny Bonnerové.

V další části projevu prezident Reagan řekl doslovně toto: „...Look at the lesson of history. Many nations today have been conquered by force - not by moral force, not by persuasion, and certainly not by the tides of history. No, they were seized by forces of violence. By tanks and guns in Poland, Hungary and Czechoslovakia; by bombs, chemical poisons, and forces of starvation in Afghanistan, Vietnam and Kampuchea. And everywhere, by the forces of persecution against innocent people... They were taken captives by force and they remain captives by force... To all those trapped in tyranny, wherever they may be, let us speak with one voice: not as Republicans or Democrats, but as Americans - saying, you are not alone; your dreams are not in vain. Hold on to your dreams because the tide of future is a freedom tide and totalitarianism cannot hold it

back...”

Dále prezident Reagan řekl: „...You are men and women of courage, who have devoted a lifetime to struggle for God's greatest gift - for freedom. And for that I can only say I am honored to be here with you today and I will be proud to stand by you always... You understand that the struggle for freedom is the preeminent struggle of our time. One of the great tragedies of our age is that ugly, sinister walls continue to deny for the millions trapped behind them the most basic yearnings of the human spirit. And let us make it plain that we must and will condemn all tyrants who deny their citizens human rights, whether they be dictators of the left or the right... To those, who believe our policy must always be willful ignorance of ugly truths, must be silence in the face of persecution, and appeasement or surrender to aggression. - I say no, that price is far too steep and we dare not and will never pay it...”

Slavnostnímu podpisu Prohlášení byli přítomni také: místopředseda George Bush, bývalý vedoucí americké delegace na CSCE konferenci v Madridu vyslanec Max M. Kampelman, ředitel Hlasu Ameriky Kenneth Tomlinson a poslanci Philip M. Crane, Christopher Smith a John Edward Porter, jakož i zástupci State Departmentu.

Před podpisem Prohlášení a projevem presidenta Reagana k přítomným promluvil Dr. Constantine Menges poradce presidenta Reagana pro otázky Latinské Ameriky, National Security Council a velvyslanec Max M. Kampelman, který podal přehled o stavu lidských práv ve světě.

Československou národní radu americkou zastupovali A. Faltusová a James Krákora z Chicaga.

-afu-

Americký prezident Ronald Reagan prohlásil, že svět chce vědět o osudu sovětského obhájce lidských práv, nositele Nobelovy ceny míru, Andreje Sacharova, a

jeho manželky Jeleny Bonnerové. Uvedl to ve svém prohlášení k Týdnu porobených národů.

Vyzval Sovětský svaz, aby informoval svět o osudu doktora Andreje Sacharova a jeho ženy. Americký prezident, který na slavnosti v Bílém domě podepsal výroční prohlášení k Týdnu porobených národů - (vždy třetí týden v červenci) - při této příležitosti zdůraznil, že Spojené státy se plně staví za mír ve svobodě a mají se zajištěním důstojného života pro všechny lidi. Řekl doslova:

„Jestliže hovoříme o důstojnosti jednotlivce, nic není tragičtějšího, než osud nositele Nobelovy ceny míru, Andreje Sacharova a jeho manželky Jeleny Bonnerové, kteří trpí tvrdou persekucí a jsou odříznuti od zbytku lidstva.“

Mluvěcí Bílého domu později poznamenal, že - až dosud - SSSR nedovolil spatřit doktora Sacharova ani jeho ženu žádnému objektivnímu, nezávislému jednotlivci. Doktor Sacharov žije už několik let ve vyhnanství v Gorkém. Mluvěcí dodal, že SSSR učinil už několik prohlášení, ale Spojené státy by si přály dostat více skutečných informací. Prezident Reagan ve svém prohlášení dále uvedl, že přes období celého čtvrtstoletí, které uplynulo od prvního vyhlášení Týdne porobených národů se jeho význam nesnížil; spíše se ještě zvýšil, zvláště když od té doby se pod sovětskou nadvládou dostaly další národy. Americký prezident se také zmínil o situaci v Afghánistánu. Vyzval lidi celého světa, kteří se těší životu na svobodě, aby se připojili k pomoci afghánským bojovníkům za svobodu, protože si naši podporu přejí, potřebují ji a zaslouží si ji.

Americký prezident hovořil také o bombách, chemických zbraních a hladu v Afghánistánu, Vietnamu a Kambodži. Naléhal na americký Kongres, aby pozitivně reagoval také na demokratické aspirace bojovníků za svobodu Nikaraguy. Řekl také, že není rozdíl mezi zbraněmi používanými k útlaku lidu v Laosu, anebo v Československu a těmi, poslanými terorizovat lid do Nikaraguy a ohrožovat mír a prosperitu nikaragujských sousedů. Zmínil se o náboženském útlaku na Litvě i o zakázaném hnutí polské Solidarity, a zdůraznil - ctuji: „Dáme jasné najevo, že musíme a také budeme odsuzovat všechny tyranie, kteří odmítají lidská práva svým oběťm, ať se jedná o tyranie na levici, anebo na pravici.“

P 11

THE WHITE HOUSE
Office of the Press Secretary
July 16, 1984

CAPTIVE NATIONS WEEK, 1984 BY THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA A PROCLAMATION

Once each year, all Americans are asked to pause and to remember that their liberties and freedoms, often taken for granted, are forbidden to many nations around the world. America continues to be dedicated to the position that all men are created equal. If we are to sustain our commitment to this principle, we must recognize that the peoples of the Captive Nations are endowed by the Creator with the same rights to give their consent as to who shall govern them as those of us who are privileged to live in freedom. For those captive and oppressed peoples, the United States of America stands as a symbol of hope and inspiration. This leadership requires faithfulness towards our own democratic principles as well as a commitment to speak out in defense of Mankind's natural rights.

Though twenty-five years have passed since the original designation of Captive Nations Week, its significance has not diminished. Rather, it has undeniably increased - especially as other nations have fallen under Communist domination. During Captive Nations Week we must take time to remember both the countless victims and the lonely heroes; both the targets of carpet bombing in Afghanistan, and individuals such as imprisoned Ukrainian patriot Yuriy Shukhevych. We must draw strength from the actions of the millions of freedom fighters in Communist-occupied countries, such as the signers of petitions for religious rights in Lithuania, or the members of Solidarity, whose public protests require personal risk and sacrifice that is almost incomprehensible to the average citizen in the Free World. It is in their struggle for freedom that we can find the true path to genuine and lasting peace.

For those denied the benefits of liberty we shall continue to speak out for their freedom. On behalf of the unjustly persecuted and falsely imprisoned, we shall continue to call for their speedy release and offer our prayers during their suffering. On behalf of the brave men and women who suffer persecution because of national origin, religious beliefs, and their desire for liberty, it is the duty and the privilege of the United States of America to demand that the signatories of the United Nations Charter and the Helsinki Accords live up to their pledges and obligations and respect the principles and spirit of those international agreements and understandings.

During Captive Nations Week, we renew our efforts to encourage freedom, independence, and national self-determination for those countries struggling to free themselves from Communist ideology and totalitarian oppression, and to support those countries which today are standing face-to-face against Soviet expansionism. One cannot call for freedom and human rights for the people of Asia and Eastern Europe while ignoring the struggles of our own neighbors in this hemisphere. There is no difference between the weapons used to oppress the people of Laos and Czechoslovakia, and those sent to Nicaragua to terrorize its own people and threaten the peace and prosperity of its neighbors.

The Congress, by joint resolution approved July 17, 1959 (73 Stat. 212), has authorized and requested the President to designate the third week in July as „Captive Nations Week”.

NOW, THEREFORE, I, RONALD REAGAN, President of the United States of America, do hereby proclaim the week beginning July 15, 1984, as Captive Nations Week. I invite the people of the United States to observe this week with appropriate ceremonies and activities to reaffirm their dedication to the international principles of justice and freedom, which unite us and inspire others.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand this sixteenth day of July, in the year of our Lord nineteen hundred and eighty-four, and of the Independence of the United States of America the two hundred and ninth.

RONALD REAGAN

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine
quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo „Gösser“ z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 274-1118

DOPISY našich čtenářů

Cicero - Illinois

Dvě Anežky potřebují vaši pomoci

Samozejmě, že potřebuji Vaši pomoci i nadále; všech 15 tajemství Růžence radostného, bolestného i slavného však už nyní znáte, a teď je jen třeba se k nim vždy znovu vracet ve stejném pořadí - a vždy přidávat jak „Fatimskou vločku“, tak prosbu za uzdravení paní Aži Chrobákové.

Prosíme Vás o solidární vytrvalost a upřímně děkujeme Vám všem, kdo se s námi modlite.

Redakce

Lidgerwood - Severní Dakota
Čtená redakce,

zasílám předplatné na milý Hlas národa a \$5.00 na inkoust. Trochu jsem se opozdila; pokud však vidím na čtení, tak si noviny ráda předplatím.

Zimu jsme měli dosti tuhou, jaro studené a deštivé. Mám malou zahrádku, mám ráda květiny. Teď po dešti tráva

hodně vzrostla, jsem na práci sama. Už moc nikam nechodím. V neděli mě však syn a snacha dovezou do kostela. Dceřin syn se 23. června ženil. Vše bylo pěkné jen večer na bále ten africký rámus (muzika) se mně nelíbil. Syn Shirley a Lisa vnučka přijeli z Massachusetts a syn John ze Schaumburg, Ill., ale 5. července už zase musili jeti nazpět. Jak ten čas utíká, vnuci dospívají a pravnoučat přibývá. U nejmladšího syna čekají rodinu. Mnoho z mých přátel odpočívá již na hřbitovech, a tak mám jen ty děti.

Dnes a včera bylo velké horko, a tak na zahrádce je vše zvadlé.

Jeden zdejší člověk je pořád v opozici proti dnešní katolické liturgii. Rozdává pamflety jako „Where is the truly Catholic Church?“ Anglicky čtu, ale domluvit se o tom s naším panem farářem neumím, a tak jsem z toho hloupá. Když jsem byla doma v Čechách, liturgie

byla latinská, ale písničky české, po těch se mně stýská.

Odpustte, že jsem se tak rozepsala. Posílám mnoho pozdravů a děkuji za Hlas národa.

Vaše čtenářka

Mary Neidviecky

Milá naše čtenářko,

Zaplat' Pán Bůh za vyrovnání předplatného, dar tiskovému fondu a milé Vaše řádky, ze kterých jsme se trochu něco dověděli o Vaší rodině.

Přejeme Vám hezké počasí, občas malý dešť, který by za Vás pokropil ty Vaše kytičky, aby Vám pěkně rostly a dělaly Vám radost.

S tou novou liturgií je to zamotané, při trošce rozvážnosti zvláště našich US biskupů na koncilu se mohlo všelicos předejít, ale to napraví čas. „Kde je však Petr - řádně zvolený papež - tam je i Kristova církev“ a dnešní náš Sv. Otec ví co dělá. Tak jen klid a žádné obavy!

Pán Bůh Vás i Vaše drahé opatruj!

Redakce

San Antonio - Texas -

Čtená redakce Hlasu národa, rád čtu Hlas národa. Máte tam tolik článků o české zemi, které mě zajímají. Znáám velmi dobře Bavorsko, kde jsem byl v americké vojenské kapele. Dobře hudbě jsem se tam naučil více, než tady u nás. A také mě zajímal pěkný článek Jindřicha Nermutě, který psal o své cestě - hlavně jak cestoval se svou paní naším Texasem. Pan Nermut píše také pěkné úvahy o Československu, jak to tam teď řídí slavná socialistická vláda.

U nás v Texasu je letos velké sucho, není to však všude stejné. Největší nedostatek vláhy je v jižním Texasu - to znamená v oblasti Corpus Christi, kde je výborná černá půda, kde farmaři mnoho našich lidí. Máme tu velkou vlhkost a suché větry ze Skalisticých hor, zvláště ze západního Mexika, tak se nemohou vytvořit mraky, které by způsobily dešť častěji. A tak pomáhají jen místní deště, aby farmaři měli úrodu. Pěstují kukuřici, cukrovou řepu, sojové boby, někde též bavlnu. Když tedy přijdou ty místní deště, tak je farmaři na

tom dobře. Velká města v jižním Texasu jako je San Antonio a Austin trpí nedostatkem vody. V Austin mají teď v červenci odměňování vody - water rationing. Ve východním Texasu prší často. Ve středním Texasu, kde hospodáři hodně našich farmářů, tam je to o moc lepší. V západním Texasu je moc sucho. V máji a červnu Iowa a některé části Nebrasky dostávají tolik deště, že bychom si přáli, aby přišly sem k nám. Teď tu máme opravdu velkou horku, každý den takových 100 F - to není dobré ani pro pole, ani pro lidi. Lékaři radí zvláště starším lidem, aby nechodili na slunce. Paní Ludmila Krystynik z Moulton, Texas pěkně vypsala v dopise, jak se jim daří v tom jejich malém městečku. V Moulton i jeho okolí je hodně našich lidí farmářů.

Velice mám rád též Kanadu - zvláště kraj Ontario - tam je velmi pěkně. Pěkná půda je vidět všude. Pěkné město musí být též Chatham, kde mívají výroční pouť u svatého Antonie, na kterou jezdíváte. Tohik našich lidí tam farmaří. Chystám se a doufám, že se ještě podívám k vám do Chicaga. Ovšem jak je člověk starší, tak cestování už nejde jako za mlada. Máte pravdu, že do Chicaga je přijet lépe na podzim, když už tam nemáte vlhko a horko. Pozorně však pozoruji, co se tam u vás pořád děje - zvláště ve Velehradě. 15. července jsme měli v Ennisu Český den od naší Katolické jednoty texaské. Měli jsme se dobře. Venku sice bylo velké vedro, ale KJT síň byla pěkně vychlazená. Dobře jsme pojedli a popili, ani se nám nechtělo jít domů.

Všechny pozdravuji

Váš Anton Mužný

Milý náš čtenáři,

Pán Bůh zaplat' za přiložené „zeleňáčky“. Jsme rádi, že jste napsal. Dlouho jste se odmlčel, a tak jsme měli strach, jestli snad nestůnate. My tady máme o Vás strach a Vy zatím si popijte a hodujete na Českém dni v Ennisu. Ze srdce Vám to však přejeme. Je lépe se dovědět, že někdo se má dobře, než že je nemocen. Jsme rádi, že se Vám Český den pěkně vydařil.

Tak až ta vedra pomínou,

zapakujte kufr a přijďte se na nás podívat, již jsme Vás dlouho neviděli.

Srdečně zdravíme a rádi vzpomínáme

Redakce

Toronto - Kanada

Milá redakce H.N.,

byla jsem v Československu, a tak mám za to, že naši čtenářskou rodinu bude zajímat několik osobních postřehů, protože i moje okolí se mne se zájmem ptá jaké jsem si dovezla dojmy.

Pak-li má někdo na mysli zásobování, mám dojem, že se situace poněkud zlepšila od předloňska. Platy však se úměrně nezvýšily, takže střední a nižší vrstvy se musejí přizpůsobit. Cizinci ze Západu si však libují, jaká je tam lázeň. Kdo může vydělavá si bočkem, však pozor. Dvěma zubním lékařům na jižní Moravě se to nevyplatilo. Na udání dostal jeden 5 roků a druhý 2 a po odpykání trestu ztratí možnosti výdělků ve svém oboru.

Naopak ministerský předseda Štrougal přisvojil si vilu po prezidentu Benešovi v Sezimově Ústí. Byla určena v závěti pro potřebu dětí předškolního věku. Dal si tam zřídit elektrický vytápěný bazén. Zdravotně se údajně cítí dobře po operaci vředu na tlustém střevu. Byl se doléčt v Karlových Varech. Za svého pobytu léčila se tam paní Brežněvová.

Z lázeňských klípků stojí za zmínku stížnost jedné Čechoameričanky. Letěli čs. letadlem. Byl to přímý let New York - Praha. Tvrdili mi souhlasně, že do letadla přišlo, že si museli dát na hlavu nepromokavé pláště. Moje zkušenost v čs. letadle zase byla - byl to jen krátký let -, že na separované místnosti, ačkoliv byla jinak čistá, nebylo vody na splachování, ani na mytí rukou, ani toaletní papír. Ze by se tak šetřilo? V Praze po letišti pobíhal takový mrňavý čiperný psík. Na můj dotaz, co tam dělá, bylo mi řečeno, že je dobrý čmúchal na drogy.

V lázních se píše lékařů i personálu od předloňska zlepšila. Panuje ochota a úslušnost. Magické slovo však u mne bylo USA. Jeden pacient mi důvěrně sdělil, že mluvil s dvěma rozličnými sovětskými lékaři, kteří mu souhlasně tvrdili, že na artritidu, čili revmatismus je dobré vymout mandle. Ze by? Jeden Němec se mne ptal proč lidé zapírají Masaryka. V hovoru s jedním z Hodonína, že mu řekl,

IMPORTOVANÉ ZBOŽÍ z Československa a jiných evropských zemí

* * *

Křišťálové sklo - keramika - panenky - granátové šperky - české a slovenské rekordy - kasety - 8th Tracks - koření - byliny - kuchyňské potřeby - cukrovinky - šátky na hlavu - pentle na kroje - kapesníky - české i slovenské knihy - slovníky - učebnice - umelecké knihy.

Největší výběr blahopřání

v anglické a i jiných řečích /české, slovenské, polské, německé a italské/.

Právě došla z Československa směs sušených prvotřídních hub - 2 oz. \$6.00, poš. \$7.85 - 4 oz. \$12.00, poš. \$14.00 - 1/2 lb. \$23.00, poš. \$25.65.

České KNIHY - KNIHY

Mnoho novinek - přijďte se podívat.

Malinová šťáva, Maggi, paprika a jiné kuchyňské potřeby.

Opožděná zásilka kalendáře Československého světa 1984 právě došla. Velmi bohatý obsah s mnoha ilustracemi většinou barevnými, úpravou nejlepší kalendář, co byl kdy vydán. 197 stran, \$2.95, poš. \$3.95.

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 zaslali o 7c více na státní daň.

Obchodní hodiny: Od pondělí do pátku od 9.30 ráno do 6 večer, v sobotu od 9 ráno do 6 večer (v neděli zavřeno).

Tuzex

Zásilky a přední poukázky vyřizuje rychle, spolehlivě a zaručeně. Těži vyplácení fondů-trusts (požalostí) příbuzným v Československu bez srážek.

F. PANCNER, Inc.

Importér a zástupce Tuzexu, Artie,

Unicopu a jiných čs. podniků

6514 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

Telefon 484-3459

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu
v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské
V Cicero, Ill. - 2414, S. 61st Ave.

to je rodiště TGM a on vyháňavě odpověděl, snad tam měl chodit do školy. Také deska na jeho rodném domě zmizela. Lidé se bojí asi udání.

V autobuse jsem četla Hlas národa. Můj soused hned usoudil, že jsem ze Západu, dal se se mnou do řeči a tvrdil mi, že jak přijedu do Prahy a budu chtít jít do Národního divadla, že před skoro každým představením jsou lístky u pokladny. Slyšela jsem, že všechny vstupenky jsou vyprodány 3 roky dopředu. Díím na to. To máte tak: přijede autobus z venkova z nějakého podniku a lidé tam vstupenku vrátí a jdou si raději k Flekům na pivo. Podniky složily v pomocné akci pro znovuvybavení interiéru nějakou částku s tím, že budou mít rezervované vstupenky na určitou dobu. Nemohla jsem moudré rady použít a se přesvědčit, protože jsem ráno odjížděla zase dál, takže nebyl čas.

V Brně jsem měla možnost shlédnout k 60. výročí trvání rozhlasu vystoupení BROLNU a OL'UNDU co je Orchester lidových nástrojů a druhý je Orchester ľudových nástrojov čs. rozhlasu v Bratislavě. Název si dali „Na pěknú notečku“. Brněnský orchestr s taneční skupinou měl zde před několika lety řadu vystoupení s velkým úspěchem. Před nádražím v Brně je veliký debakl s dopravou. Kope se tam podzemní dráha, příchod a odchod k vlakům je přímo strašný. Taxikáři lamentují, prý to bude trvat v tomto stavu 6 let o čemž silně pochybují. Dělníci prý tam chodí od ničeho k němu.

Na zpáteční cestě jsem měla možnost poznat pana dr. Dominika Kalatu, biskupa ze Staufenu v Freiburgu, rodáka ze Slovenska. Měl vážné obavy o naši mládež, jednak příšlou, jednak již v cizině narozenou. Měl různé návrhy a nápady, jak zamezit odnárodnění, co se mu asi nepodaří. Na rozloučenou jsem dostala růženec posvěcený papežem Janem Pavlem II.

To je asi tak to nejhlavnější z mé letošní návštěvy staré, na Boží přírodu krásné vlasti.

Pěkně vás pozdravuje vaše čtenářka V.P.

Vážená a milá naše čtenářko,

upřímně děkujeme za Váš stručný a přitom tak výstižný dopis. Říká vše „po lopatě“, ještě více však napovídá. Jak to říká Kristovo evangelium: „Kdo má uši k slyšení - slyš!“ Až přijde zase zima a budete vzpomínat na léto ve vlasti, napište našim čtenářům nějaké ty podrobnosti.

S vděčným pozdravem

Redakce

Jan NERUDA:

PAN RYŠÁNEK A PAN SCHLEGL 1875

Bylo by směšné, kdybych pochyboval, že některý z mých čtenářů nezná malostranský hostinec U Štajniců. Přední to tamější restaurace: první dům za mosteckou věží vlevo, roh ulice Mostecké a Lázeňské, velká okna, skleněné velké dvře. Jediná restaurace, která se směle postavila do nejveřejnější ulice, otvírajíc se k tomu ještě přímo na chodník, - všechny restaurace ostatní jsou buď ve vedlejších ulicích, nebo se do nich vchází domem, nebo mají alespoň před sebou podloubí, v pravé malostranské skromnosti. Proto také pravý Malostranák, syn těch tichých, zamklých ulic, plných poetických zákoutí, k Štajnicům nejde. Chodí tam vyšší úředníci, profesori, důstojníci, jež tam na Malou Stranu zavála náhoda a brzy snad zase odtamtud odvěje, s nimi pak jen málo ještě penzistů, několik starých, bohatých domácích pánů, kteří živnost svou dávno již odevzdali jiným, a dost. Ráz byrokraticko-aristokratický.

Již před lety, když jsem byl ještě drobným gymnasistou, byla společnost u Štajniců podobného výlučného rázu, přec ale v jistém ohledu jiná. Abych zkrátka řekl, byl to malostranský Olymp, kde se scházeli malostranští bohové. Je to zcela bezpečně faktum z historie, že bohové vyrůstají přímo ze svého lidu. Jehovah byl bůh zamračený, zlý a mstivý, ukrutný a krvežíznivý, jako celý národ židovský. Řeční bohové byli elegantní a duchaplní, krásní a veselí, Helénové ve všem všudy. Slovanští bohové - pardon, ny Slované neměli dost plastické síly ani na ustrojení velkých států, ani na vytvoření zcela určitých bohů, naši bývalí bohové jsou nám dnes vzdor Erbenům a Kostomarovým pořád ještě mlhavou skupinou, samá měkkost, samá neurčitost. Ale snad někdy napíšu článek zvláštní, to se rozumí, že schválně duchaplný, o té paralele boho-lidské, zde chci jen říci, že bohové scházející se u Štajniců byli nade všechnu pochybnost praví bohové malostranští. Malá Strana - беру domy i lid - má cosi tichého, důstojného, starobného, řekněm i prdřimleho do sebe, a v to vše byli také vhlaveni onino páni, i v tu podřimlost. Arci byli to také úředníci, vojíní, profesori, penzisté jako dnes, ale tenkrát ještě nesmýkalo se úřednictvem a vojskem tak ze země do země, otec dovedl syna v Praze nechat vystudovat, pomohl mu tu do úřadu, udržel ho tu protekcí napořád. Když postáli někteří ti štajnicovští hosté chvíli spolu venku na chodníku, pozdravil je každý kolemjdoucí občan, znal je.

Nám gymnasistům byl ale Olymp u Štajniců tím více Olympem, že na něm byli také všichni naši staří profesori. Staří! Nač říkat staří! Znal jsem je všechny dobře, ty bohy naší milé Malé Strany, a zdálo se mi vždy, že z nich ze všech nebyl ani jediný nikdy mladý - či vlastně že vypadali již co děti asi zrovna tak, jen snad o něco menší.

Vidím je všechny před sebou jako dnes! Předně pan apelační rada. Dlouhý, suchý, a nesmírně vážený. Byl ještě v úřadě činný, ale nedovedl jsem se nikdy domyslit, jaká as je ta činnost jeho. Když jsme šli o desáté dopoledne ze školy, vycházel teprve ze svého domu v Karmelitánské ulici a šel vážně do ulice Ostruhové, do vinárny Čardovy. Když jsme měli ve čtvrtek odpůldne prázdnou a vztékali se po Mariánských hradbách, procházel on se tu v sadech. A o páté odpůldne vcházel již k Štajnicům. Umiňoval jsem si pevně, že budu pilný a že

se stanu také takovým apelačním radou, ale pak jsem na to nějak zapomněl.

Pak jednooký pan hrabě. Na Malé Straně nebyla o hrabata sice nikdy nouze, ale ten jednooký byl nejspíš jediný, který chodil do malostranského hostince, alespoň tenkrát. Velký, kostnatý, svěže červené harvy, kratičkých bílých vlasů, s černou sponkou přes levé oko. Stával před Štajnicí na chodníku třeba dvě hodiny, a když jsem musil kolem něho, šel jsem obloukem. Ona totiž příroda dala šlechticům jistý profil, kterému se říká aristokratický a jenž je činí velmi podobny dravým ptákům. Pan hrabě mně také vskutku připadal jako ten sokol, který s ukrutnou důsledností denně vždy o dvanácté v polednách s uloveným holubem na svatomikulášskou baň zasedal a zde svou kořist rval, že pěti z ní až dolů na náměstí litalo. Chodil jsem kolem pana hraběte tedy obloukem, měl jsem nejasný strach, že mne klofne hlavou.

Pak tlustý pan štabní lékař, ještě nikoli přestárlý, ale již na výslužbě. Povídalo se o něm, když jakás velmi vysoká osobnost kdys prohlížela pražské nemocnice a ledacos podotýkala, on že té vysoké osobnosti řekl, že ničemu nerozumí. Dán proto do výslužby a zároveň do naší lásky, neboť my hoši měli jsme tlustého toho pána pak za hotového revolucionáře. Byl ale také přívětivý, švitorný. Když potkal hochy, který se mu líbil - hoch ten mohl být také děvčetem -, zastavil ho, pohládl ho po tváři a pak mu řekl: „Pozdravuj doma tatínka,“ třeba ho neznal.

Pak - ale ne! Ti všichni staří zůstali znenáhla ještě více a pak umřeli - nevyvolávejme stíny z hrobů. Vzpomínám s rozkoší na ty hrdé chvíle, které jsem mezi nimi trávil, na ten pocit samostatnosti, mužnosti, ano velikosti, když jsem, stav se posluhačem vysokých škol, po prvé a bez bázně před profesory vstoupil k Štajnicům mezi ty bytosti vznešené. Mnoho si mne nevšimnaly, to je pravda. Abych tak řekl, skoro nic. Jen jednou se v běhu několika neděl stalo, že pan štabní lékař, jda kolem mého stolku již domů, řekl ke mně: „Ano, ano, mladý muži, pivo dnes nestojí za nic, ať si říkají titam co chtějí!“ a přitom kývl hlavou pohledlivě nazad po těch, s kterými byl právě seděl. Horový Brutus! Troufám si tvrdit, že by popřípadě i samému Caesarovi byl dovedl vrhnout do tváře urážku, že nerozumí pivu.

Zato jsem si všiml já jich. Mnoho jsem od nich neslyšel, ale mnoho jsem na nich pozoroval. Považuji se jen za chudou kopii bytosti těch, ale cokoliv je na mně vznešeného, od nich to mám. Přede všemi však zůstanou mně nezapomenutelní mužové dva, ti se vryli v srdce srdce mého. Pan Ryšánek a pan Schlegl.

Ti dva se nemohli ani cítit. - Ale již musím prosit zase za odpuštění, já raděj o nich začnu jinak.

Když se vstoupí k Štajnicům z ulice Mostecké, jsou v přední místnosti, kde kulečníky stojí, vpravo tři okna, která hledí do ulice Lázeňské. Do výklenku každého toho okna postaven malý stolek a k němu lavička do podkopy; mají tu vždy tři lidé místo, jeden zády k oknu, druzí dva na koncích podkopy proti sobě, nebo kdyby se těmto zachtělo také sedět zády k oknu, sedí pak tedy obličejem ke kulečníku obráceným a baví se diváním na hru.

V třetím tom okně od vchodu vpravo seděli všeobecně vážení občané pan Ryšánek a pan Schlegl den co den navečer vždy od šesti do osmi. Místo jejich bylo vždy pro ně prázdné; aby se byl snad někdo jiný odvážil zasednout kdy místo někomu navyklé, to patřilo vůbec k věcem, jež řádný a mravný Malostranák byl by od sebe odmítl rozhodně co přímou nemožnost, poněvadž - nu poněvadž se to nedalo ani myslet. Místo zrovna u okna zůstalo vždy prázdné, pan Schlegl seděl na tom konci podkopy, který je bliž vchodu, pan Ryšánek na konci protějším, loket od sebe. Oba seděli vždy odvráceni od okna, a tedy napolo také odvráceni od stolku i od sebe, a dívali se na kulečníky; k stolku se obrátili, jen když se chtěli napít nebo dýmku si nacpat. Jedenáct let již zasedali tak den co den. A po těch jedenácti let nepromluvili na sebe ani slova, ba ani si jeden druhého nevšiml.

(Pokračování příště)

Elektronická informace — nepřítel diktatur

Informace se bude šířit novým způsobem. Patří jí budoucnost, bez ní si budoucnost ani neumíme představit. Sovětské impérium se s ní dostává do největšího dilematu historie. Civilizace se mění zároveň s tím, jak se mění způsob šíření informací. Hliněné tabulky a papyrus změnily podstatně sociální organizaci starověkých států. Rotačky doprovázely rozvoj demokracie, rozhlas umožnil nacistům šířit jejich ideje. Každý z nás ví, jak pečlivě střeží v Československu inspektoři pro zvláštní úkoly cyklostyly a nyní i xeroxy, aby se náhodou nedostaly mezi lidi matoucí texty. V Rumunsku dokonce registrovali všechny psací stroje. Pokrok civilizace, zhavení člověka nudné, monotónní, netvůří práce, zlidštění hojnosti vyrobeného zboží - tato slova se často vyskytovala ve frazeologii Rudého práva. Nyní je to vše možné, když se člověk naučí zacházet s technikou, která je mu k dispozici. Nebude to ovšem marxismus-leninismus, který člověku to vše poskytne. Budou to samočinné počítače, od těch nejmenších, stolních, které dnes vlastní milióny domácností na severoameri-

kém kontinentu, až k těm největším, superrychlým a superintelligentním.

Jenže - počítače jsou v první řadě nástroje přijímání, zpracování a vysílání informací. Je možné spojit dva počítače telefonem a v mžiku přenést nesmírné množství dat, faktů, textů, obrázků. Modem, zařízení, které to provádí, je relativně velmi levné a dosažitelné téměř každému. Rychlost přenosu je velká, až 2400 písmen za vteřinu, i více. To mluvím o normálních, amatérských modemech pro domácnost. Čili, z osobního počítače je možné vysílat telefonem text komukoliv, kdo má podobný počítač. Kniha o dvou stech stranách může být odeslána v době kratší než tři minuty. Za přibližně stejnou dobu je možné tuto knihu okopírovat na jiný disk, a tento disk komukoli předat. Na příruční tiskárně, kterou si také může koupit v demokratické zemi každý, je možné z disku knihu prostě přepsat na papír.

Takové spojení tedy znamená, že informace se mohou šířit naprosto nekontrolovaným způsobem, na malém plastickém disku, který se vejde pod papírovou obálku knihy Otázky komunismu. Víte, kolik práce by ušetřil malý stolní

LETEM

SVĚTEM

TENTOKRÁTE trochu jinak se zvláštním zřetelem na

nečekané nové problémy čs. komunistického režimu a

komputrového pokroku v sdělovacích prostředcích.

počítač Ludvíku Vaculíkovi s jeho edicí Petlice?

● ● ●

„Informační banky“

Šíření informací v demokratické zemi má však ještě jinou, vyspělejší formu. Ve Spojených státech i jinde vznikají stovky „informačních bank“, které obsahují prakticky veškeré vědění všech knihoven světa. Dnes jich je kolem půldruhého tisíce, ale jejich počet rychle roste. Kompjutry řadí a vydávají informace, které by člověk jinak těžko a dlouho sháněl v knihovnách a časopisech. Když se tazatel s takovou bankou spojí, vytiskne se mu na jeho příruční tiskárně nebo na obazovce vše, co potřebuje. Některé z těchto informačních bank obsahují veškeré informace a jsou ve skutečnosti

komputerizovanými naučnými slovníky. Tak např. existuje Encyclopedia Britanica na kompjutru. Jiná banka vám obstará tituly a autory článků, které vyšly v amerických časopisech.

Některé informační banky jsou úzce specializované. Tak např. banka jménem HORSE obsahuje vše o ušlechtilých koních, jejich rodokmeny, výkony, atd. a jsou v ní data o více než miliónu závodních koní, narozených po roce 1925. Informační centrum ACROBAT má úplnou bibliografii viktoriánského pornografického humoru. INSPEC obsahuje nejúplnější data z oboru techniky na světě. MEDLINE obsahuje veškeré informace z oboru lékařských a biologických věd. Další více než sto bank obsahuje lékařské a přírodovědné informace, od astronomie k zoologii. Některé banky mají čistě profesionální charakter, ale nabízejí své

služby i širokému publiku, a to i za snížené ceny v noci a během víkendů. Existují samozřejmě i informační banky obsahující politické, ekonomické, sociologické a demografické informace, tedy vše to, co socialistický systém raději drží pod pokličkou.

A nyní si představte, jak za každým malým osobním počítačem sedí sovětský komunistický inspektor pro zvláštní úkoly a snaží se toto hemžení uhlídat...

Stanislav Reiniš
(v časopise Západ)

● ● ●

Pustošení životního prostředí v ČR pokračuje

Především v Severočeském kraji. Ale také jinde. Už v r. 1974 vymezila vláda ČR (usnesení č.315) sedm nejdůležitějších „sídelně průmyslových oblastí“ v nichž se nejvíce soustředí „negativní účinky“ na životní prostředí (severočeská hnědouhelná pánev, Praha, ostravsko-karvinská oblast, Plzeň, Brno, aglomerace Hradec Králové - Pardubice. V r. 1980 nezbylo, než přidat k tomuto výčtu aglomeraci Mělník-Kralupy-Neratovice (usnesení č.76). Výčet věru stydlivý, ale alespoň ukazuje, že ekologická zkáza hrozí (tedy oficiálně uznává) od r. 1974, a že za těch deset let, co od té doby ulpynula se pro ochranu životního prostředí aspoň v těchto ohrožených oblastech něco udělalo... O tom, že se neudělalo nic nebo skoro nic, přináší otěsně svědectví jiné nenápadné usnesení vlády ČR (č.58) z r. 1982, v němž se čte, že vláda „přijala soubor opatření... v realizačním programu pro postupné řešení tvorby a ochrany životního prostředí v

postižených oblastech v letech 1980-1982! Co se tedy udělalo v těch letech 1974-1980? A co v těch posledních čtyřech letech?

● ● ●

Fakta denní reality

Kdyby šlo jen o dobrou vůli úřadů, snad by se leccos hnulo. Ale skutečnosti přerůstají pomalu i jen představu. Vezměme si takovou novou elektrárnu Prunéřov II. Postavila ji polská firma Budimex, má výkon 1100 megawatů a je to ale licenční výrobek francouzských firem z roku 1957.

V Polsku samotném byla výroba tohoto typu elektráren zastavena: Prunéřovská dvojka „byla vlastně vybudována z náhradních dílů, které zůstaly Polákům na skladě. Filtrační zařízení je zastaralejší, než jaké má Tušimická dvojka, jejíž první blok byl najet v r. 1962! Dále pak pro zlepšení prostředí v Severočeském kraji byl srovnán se zemí Starý Most a obyvatelé Nového Mostu už dneska koukají z oken svých nových domovů do nenasytných kapes velkorypadel. Od poslední nové zástavby k velkorypadlům je pět set metrů. Coby kamenem dohodil. Dále pak pro zlepšení životního prostředí byly zbudovány obce mezi Tušimicemi a Chomutovem. Jediné území které zůstalo ušetřeno je známý Doupov (vojenské cvičiště), kde se den co den probáňejí tanky, auta, transportéry a další vojenská technika, která dovedla tuto ještě v roce 1948 zcela obyvatelnou krajinu zničit a přeměnit v krajinu měsíční. Stovky a tisíce výfuků denně spojují svůj oblak kouře s oblaky nedalekých elektráren a chemiček. Dalším krokem k zlepšení životního prostředí je doporučení (tajné) energetické inspekce, aby se

1959 25 LET 1984
profesionální cestovní služby
**HLAVNÍ SKUPINOVÉ ODLETY DO PRAHY
A BRATISLAVY z Chicaga neb New Yorku
za nejnižší ceny**

6. a 16. září na 16, 23 a nebo 30 dní pobytu.

LETNÍ VÝLETY: 1 týden pobytu, letenka, hotel
a přeprava zavazadel

Freeport	\$349.00	Orlando	\$229.00
Nassau	\$319.00	Jamaica	\$389.00
Cancun	\$289.00	Acapulco	\$399.00

Hawajské ostrovy: 1 týden pobytu \$709.00 2 týdny \$789.00.

Las Vegas special: 3,4, neb 7 dní pobytu od \$254.00.

New Orleans World Faire autobusový zájezd na 9 dní, odjezd z Berwynu 24. září. Cena jen \$598.00.

Reservace a letenky provádíme na Computer systému.

Pojištění na \$100.000 s každou letenkou zdarma.

ZAVOLEJTE O PODROBNĚ INFORMACE

WEBER
TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

**NOVÉ KRAJANSKÉ KADEŘNICTVÍ
MILLY'S BEAUTY SALON**

6909 W. ČERMÁK RD.
BERWYN, ILL.

**PROVÁDÍ stříhání
trvalé (PERMS)
barvení vlasů**

☎: 484-9424 MAJITELKA: Ludmila JEŽEK

Objednejte si novou knihu

**Antonín Cyril Stojan,
apostle of Church Unity
Msgr. Ludvíka Němce**

*Kniha je pěkně vybavena a ilustrována
Cena knihy je \$11.95 a poštovné.*

Má 250 stran a 35 obrázků

Lze ji dostat přímo a nakladateli: „Don Bosco Publications“, 475 North Avenue Box T, New Rochelle, N.Y. 10802.

*Tato kniha by neměla chybět v žádné knihovně.
Každý věřící Cech by si ji měl objednat.*

ANTONÍN CYRIL

Apostle of Church Unity

Ludvík Němec

kolem roku 1998 započalo s likvidací města Chomutov, pod nímž se nacházejí nová ložiska uhlí. S likvidací se může začít i dřív, záleží na bohatosti nového naleziště Pětipsy. Dále je tu výstavba mamutího složiště popílku v blízkosti obce Vernéřov. Budou zde uloženy stovky tun popílku, které se v teplém počasí zvedají s větrem a doslovně zasypávají města Klášterec a Kadaň. Pro „zlepšení životního prostředí“ byly postaveny v ohrožených městech i desítky hospod a byl vykácen Krušnohorský les. (Ty hospody proto, aby bylo kde zapíjet žal?) Ještě v letech 1974 až 1976 se opravdu dalo jít do lesa třeba i na Měděnci. I když do lesa, který měl vršky žluté. Pak nájemně začalo fungovat nové nařízení vlády a kdysi hluboké krušnohorské lesy již neexistují. Dokonce jeden šprýmař se snažil v Rudém právu vysvětlit, že za vykácený les se nasadí brýzy, které budou krásné, obzvláště v zimě.

Republika potřebuje megawaty

V Hospodářských novinách (z 3. února t.r.) lze číst články z pera Ing. Josefa Jiráta, v němž se mimo jiné píše:

„Vládou ČSSR v r. 1978 operativně přijatá opatření (usnesení č. 273) pozitivně ovlivnila další vývoj... od r. 1980 se přednostně kryjí potřeby odlučovačů a náhradních dílů pro výstavbu a opravy odlučovačů v pánvi...“ Jako dlouholetý zaměstnanec Elektrárny SSM Tušimice to znám velmi dobře v praxi. Byl jsem u toho, když směnový inženýr volal na dispečink, jestli může odstavit blok po havárii odlučovačů popílku. (Nařízení, které každý topič musí znát, praví jasně: bez odlučovačů popílku je obsluhovateli povinen zařízení vypnout.) Dispečink odpověděl též jasně: „Je nízký energetický stupeň, jed'te dál!“ A dalších 24 hodin chrčel 120 megawatový blok 100 % spalín do ovzduší. Tuny a tuny. A to není příklad ojedinělý. Elektrikáři musí na příkaz inženýra falšovat zápisy v provozní knize. Náhradní díly zůstávají na papíře. Pamatují si, jak nám to na jeden štědrý večer vysvětlil dispečer polopatě: „Jed'te dál, Republika potřebuje megawaty.“

V Tušimicích se bude stavět odsířovací zařízení. U šestého bloku v Prunéřově už jedno stojí. Stojí tam už deset let. Je to odsířovací zařízení, které postavila západoněmecká firma. Nedovedu odhadnout kolik to stálo. Jisté je, že toto zařízení nebylo nikdy uvedeno do pro-

vozu. Západoněmečtí technici tehdy prohlásili, že každý ze šesti bloků by musel mít za sebou továrnu na zpracování kyseliny sírové!!! To už je deset let. A deset let SO₂ uniká do ovzduší. Už deset let ho dýcháme.

Vše pro zdraví dětí

V citovaném článku Hospodářských novin se dále ličí, jak velkou starost a nemalé prostředky se věnují na zdraví dětí v ohrožených oblastech, jezdí se do škol v přírodě, školáci dostávají zdarma dopolední svačiny a vůbec, je tu mnoho výhod... Pochybuji, že dítěti pomůže čtrnáct dní na zdravém vzduchu, když zbývají cca 11 a půl měsíce žije v zamořeném kraji. Pomůže čtvrt, půl litru mléka? Každá matka v těchto oblastech ví, co znamenají nemocné průdušky, hodiny vysedávání v čekárnách lékařů (v Severočeském kraji, i přes různé příplatky, je jich nedostatek), a taky zná ta obvyklá lékařova slova: „To víte matko, Severočeský kraj...!“ - Z důvěrné zprávy Čs. akademie věd (rozšířené Charlotu 77 a s velkým ohlasem ve světě) se konstatuje, že kojenecká úmrtnost v okresech Chomutov, Most, Teplice, Ústí byla o dvanáct procent vyšší než je průměr v ČSSR. Podstatně větší je v těchto okresech i podíl novorozěnat, která byla za pobytu v porodnici nebo po propuštění nemocná. V okrese Most je tento ukazatel dokonce třikrát vyšší, než je průměr v celé republice. Táž zpráva

říká, že výskyt duševních chorob v této oblasti je o 120 % vyšší než státní průměr... Průměrný věk v Severočeském kraji je o tři až čtyři roky nižší než jinde. Přesto má právě tento kraj v průměru nejmladší občany celé republiky. Proč? Inu, výhody... Tak v celostátním průměru je čekací lhůta na byt pět let nebo víc. V pánvi a v nejvíce znečištěných oblastech lze získat nový byt za rok, starý za několik měsíců. Platy jsou o padesát procent vyšší, a taky o víc. Je tu víc zeleniny na pultech a vůbec pravidelnější zásobování. Mladí manželé se sem stěhují. Že sousedům umřelo dítě? Naše přezíve, musí přežít, dostanem věcnostní příplatky. Vím, o čem mluvím: moje dítě umřelo z padesáti procent na následky znečištěného prostředí. Jan Pelc (Paříž)

Rumunsko. I ve zdánlivě svobodnějším komunistickém Rumunsku jsou odvážní křesťané pronásledováni. Proto Spojené státy vyjádřily obavy ze zpráv, podle nichž letos na následky zbití rumunskou policií zemřel římsko-katolický kněz, Gézi Pálfi. Mluví amerického ministerstva zahraničí uvedl, že Rumunsko popírá jakékoli bití, nebo mučení kněze Pálfiho a tvrdí, že zemřel letos v březnu na rakovinu. Americký mluvčí však k tomu poznamenal, že Otec Pálfi pronesl o minulých vánocích kázání, v němž se velmi kriticky vyjadřoval o náboženských podmínkách v Rumunsku. Podle různých zpráv byl kněz ubit k smrti rumunskou policií.

Nabízíme veškeré cestovní potřeby: letenky, tury, hotely, půjčky aut, atd.

Vyřizujeme spolehlivě návštěvy vašich příbuzných z Československa do USA.

VYŘIZUJEME TUZEXOVÉ OBJEDNÁVKY

Dobrá služba zákazníkům
je naší mnohaletou osvědčenou zásadou.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

COMPLETE CLEANING SERVICE

Odborné čištění koberců
a čalouněného nábytku
(křesla, sofy, gauče)

* Mýtí stěn
* Barvení vnitřní i venkovní
* Čištění okapových žlabů

Karel B. DUŠEK

POCTIVÁ PRÁCE - NÍZKÉ CENY

„Senior Citizens“ mají 10 % slevy!

VOLEJTE ☎ 484-7684

SRDEČNÉ BLAHOPŘÁNÍ

Můj drahý manžel
a starostlivý táta, pan

LUDVÍK VAVŘÍK
z Rossford, Ohio,

se letošního 5. srpna ve zdraví dožívá své
OSMDESÁTKY.

Aby se s Boží pomocí a pod ochranou
Panny Marie ve zdraví dožil ještě mnoha dal-
ších let v rodinné pohodě mezi námi, to mu z
lásky přejí a v modlitbě vyprošují

manželka, děti, bratr Tony s rodinou,
a taky sestřenice, bratranec
a přátelé v Československu.

MNOGAJA LJETA!

Serving your
family's financial needs
for over 60 years

**MID AMERICA
FEDERAL SAVINGS**

CICERO: 5990 W. Cermak Road, Phone 863-6700
4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over
\$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a
Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: 484-0106 DOMÁCÍ TELEFON: 749-0281

Poslání léku vašim příbuzným domu či kamkoliv
rychle a bezpečně vyřídí

HOLECEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLECEK, R.P.H.

Naproti berwynské radnici

6705 WEST 26th STREET, BERWYN, ILLINOIS 60402

599-4972

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service
VEŠKERÉ SKLENÁRSKÉ PRÁCE

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE
BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRATKY
evropský vynález sklenář u dědy a otce v Československu

SPORT

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVCO V ZAHRANIČI

K PĚTASEDMDESATINÁM
JOSEFA GRÉGRA

O letošním 5. srpnu oslaví v Chicagu 75 let bývalý předseda Č.P.K. - (Plaveckého klubu pražského) - místopředseda Svazu čs. svobodných sportovců v zahraničí a předseda chicagské obdoby - Josef Grégr. Mnozí z nás si pamatujeme na rok 1946, kdy v Praze na Barandově se hrál zápas vodního póla a ko-naly se též závody plavání mezi ČSR-SSSR. Bylo tehdy vy-porodáno a náš Pepík Grégr hrál obětavě, dobře a proslavil se!

Čas letí a cifry mluví - zdá se, jako by to bylo včera, a přesto - od Pepíkova narození už uplynulo celých 75 let!

Od založení našeho Svazu se Pepa Grégr poctivě stará, aby-chom v zahraničí měli náš Čs. svaz. Pepík - jak mu už po mnoho let v zahraničí říkáme - je dobrý člověk, poctivého a rovného charakteru, veselý a družné povahy, obětavě pomáhá radou i skutkem. 37 let žil ve šťastném manželství a dcery Majka, Inka a syn Josef jsou dnes k tatínkovi hodní a las-kavi; vnouče Inuška je dědečkovou radostí.

Z hloubi srdce Ti, milý náš Pepíku, blahopřejeme k dovršení diamantového věku a přejeme Ti hodně zdraví do budoucnosti.

Jménem Svazu čs. svobodných sportovců v zahraničí
Alex Čech, předseda; a Luděk Jánský, tajemník.
ZP.

Náš sportovní zpravodaj Petr Horák hlásí:

OLYMPIADA V LOS ANGELES UŽ PODRUHÉ.

Sportovci i diváci se sjeli do Los Angeles na 23. letní olympijské hry moderního věku. Los Angeles pořádá letní olympiádu už podruhé v historii. Mezi Los Angeles r. 1932 a touto metropolí amerického západu dnešní doby je však velký rozdíl.

V r. 1932 mělo Los Angeles „jen“ přes milion obyvatel. Dnes je druhým největším městem Spojených států. Dohromady s předměstími v něm žije téměř osm milionů obyvatel. Dějiště letošních OH je městem slunce a pisku; překrásných pláží s neméně krásnými ženami v plavkách, na nichž se krajně šetří látkou, a muži, brázdícími vlny pobřeží na surfingových deskách. Los Angeles je místem filmového průmyslu a moderní hudby, stejně jako cílem turistů z celého světa. To vše však pře-

dstavuje jen jednu část přitažlivosti Los Angeles. Velkoměsto je také sídlem průmyslu pro výzkum vesmíru a domovem mnoha dalších průmyslových odvětví nejvyšší techniky. Za 52 roky, které uplynuly od minulé olympiády v L.A., zaznamenalo toto místo ohromný rozmach po hospodářské stránce. Kdyby bylo toto město státem, podle objemu hrubého národního produktu by bylo na 14. místě na světě. Rostoucí blahobyt obyvatel Los Angeles se stal magnetem pro přistěhovalce z celého světa. Jeden z pěti dnešních obyvatel velkoměsta se nenarodil na území Spojených států. Hovoří se zde více než jedním stem jazyků. Místní televizní stanice vysílají programy ve čtrnácti jazycích.

Rostoucí etnická rozmanitost Los Angeles začala v šedesátých a sedmdesátých letech. Někteří emigranti z těchto vln unikli válkám a perzekucím. Přišli z Vietnamu, Kambodže a Laosu. Jiní hledali ekonomické příležitosti. Černošský starosta L.A., Tom Bradley říká, že rychlý růst města je pro Los Angeles novou pobídkou. Starosta Bradley dodává, že už tak je L.A. po etnické stránce nejrozmanitější v celých USA. Je přesvědčen, že tento fenomen ještě roste: ve velkém počtu přicházejí každý den lidé jak z asijských okrajových oblastí Pacifiku, tak i Střední a Latinské Ameriky a Mexika. Až dosud Los Angeles problémy s tím spojené zvládlo. Starosta Bradley se však domnívá, že s tímto přílivem lidí bude mít velkoměsto stále víc starostí. Je však také přesvědčen, že rostoucí rozmanitost emigrantů může být současně zdrojem síly. Nemusí být nutné problémem, i když bude vyžadovat jak energii, tak i úsilí a odvahu všech zodpovědných činitelů. Můžeme klidně dodat, že rychlý růst města přirozeně přináší i problémy. Los Angeles

je známo znečištěným ovzduším - smogem - od čtyřicátých let. Podle expertů je hlavním zdrojem smogu automobilismus. S počtem obyvatel roste počet aut. Auta také způsobují občasně přetížení dopravy. Představitelé Los Angeles však uvádějí, že mají oba problémy pod kontrolou. Znečištění ovzduší se v posledních letech podstatně snížilo díky kontrole objemu výfukových plynů jednotlivých vozů; a v plánu je stavba podzemní železnice. Bude však Los Angeles schopno zvládnout provoz, způsobený příjezdem osmi tisíc sportovců a šesti set tisíc diváků na letní olympiádu?

Představitelé města i organizátoři her zdůrazňují, že ano. Předseda Organizačního výboru OH, Peter Ueberroth říká, že letošní olympiáda je největší a bude také jedna z neúspěšnějších v historii. Na olympiádu do L.A. přijelo podle Ueberrothových slov víc sportovců, než na kterékoli předchozí OH moderního věku. Ueberroth to nebere jako kompliment pro sebe, ale pro starostu Bradleyho. Je to kompliment obyvatelům jižní Kalifornie, jejichž srdce i ruce cele patří sportovcům, příjezďákům z nejrůznějších zemí světa. A je to i kompliment, patřící olympijskému hnutí. Lidé ze všech kontinentů si podle Ueberrothových slov podávají ruce, aby olympijské hnutí učinili ještě důležitějším, a aby tak toto hnutí úspěšně čelilo politickému tlaku, jemuž je už řadu let vystaveno. Los Angeles, známé hovorově jako L.A., zaznamenalo od olympiády r. 1932 ohromné změny. Dnes je životně důležitým obchodním i kulturním centrem, mnohobarevnou směsicí etnické rozmanitosti. Patrně všichni obyvatelé L.A. by vyslovili souhlas se sloganem, který si dalo město do znaku v roce dvoustého výročí založení Spojených států, 1976. Na

plakátech zde teď můžete číst: „To správné místo je Los Angeles!“

RUMUNI SE NEBÁLI. Svou největší výpravu v historii olympiád poslala na OH do L.A. také jediná účastnická země Varšavského paktu, Rumunsko.

Rumunská olympijská výprava je složená z více než dvou set sportovců, trenérů, lékařů a technického personálu. Rumunsko je jedinou zemí sovětského bloku, která se odmítla připojit k olympijskému bojkotu. Rumunská tisková agentura Agerpress uvedla, že členové olympijského družstva vyjádřili vděčnost prezidentu Nicolaeovi Ceausescovi za tréninkové podmínky a veškerou podporu, kterou se jim od něj dostalo. A zavázali se, že budou reprezentovat Rumunsko v Los Angeles důstojně a poctivě. Rumunský tisk dodržoval pokyn mlčet o podrobnostech olympijské přípravy, aby alespoň v tomto ohledu respektoval linii, zavedenou v zemích východního bloku SSSR. Také korespondent Hlasu Ameriky David Lent, který v minulých dnech Rumunsko navštívil, nemohl - jako jiní novináři - hovořit s rumunskými sportovci v jejich přípravném táboře. Rumunský odborný časopis Sportur uvedl, že Rumunsko bude v L.A. soutěžit ve dvanácti sportovních odvětvích. Rumuni očekávají dobré výsledky svého olympijského družstva už proto, že jim tentokrát nebudou soupeři výborní sportovci ze SSSR, NDR, ČSSR a dalších východních zemí. Za nepřítomnosti sovětských a východoněmeckých reprezentantů ve sportovní gymnastice např. Rumuni očekávají boj svých gymnastek o první místa s Američankami.

Trenérkou rumunského družstva je slavná Nad'a Comaneciová. Bývalý trenér Comaneciové, Béla Károly odešel za hranice a je právě trenérem celku Spojených států. Sovětské výzvě k bojkotu olympiády se, některé země, jako Východní Německo a Maďarsko, bránily. Polsko vyhlásilo bojkot svých reprezentantů s politováním. Ve Spojených státech dnes převládá mínění, že pro sportovce východního bloku i úroveň soutěží je škoda, že k bojkotu došlo; když se však státy sovětského bloku k bojkotu rozhodly, ať tedy nejedzí. I bez nich budou olympijské hry v Los Angeles překrásnou přehlídkou sportovního zápolení rekordního počtu zemí světa. Rumuni prokazali i přes těžký nátlak Sovětského svazu a

Our 100th Year

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of
Federal Home Loan Bank System

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS
—up to \$100,000.00—
by Federal Savings and
Loan Insurance Corp.

A FRIENDLY
SAVINGS
INSTITUTION
SERVING A GREAT
COMMUNITY

SAVING IS
CONVENIENT
HERE!

Every feature of our
association is designed
with safety, increased
earnings and conveni-
ence for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve-you
office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.

Satisfying friendly service
CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, IL. 60546
PHONE: 442-5700

Pěkné posezení najdete v přátelském prostředí
restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Cicero
RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY
ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ
DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR
TELEFON: 656-3555

opakované výzvy sovětského velvyslance v Bukurešti prez. Ceausescuvi určitou nezávislost a na olympiádě budou.

VĚDCI NA OLYMPIÁDĚ.

Vědci ze sta zemí včetně Sovětského svazu se shromáždili v Eugene v Oregonu na vědeckém kongresu, pořádaném v rámci letošních letních olympijských her. Kongres zahájil předseda Mezinárodního olympijského výboru, Juan Antonio Samaranch. Podle Samaranchových slov je i přes olympijský bojkot zemí sovětského bloku, olympijské hnutí silnější, než kdykoli v minulosti. Samaranch zdůraznil, že letní olympiády v Los Angeles se zúčastní rekordní počet zemí. Dodal však, že s bojkotem nesouhlasí, a že v budoucnu musí být účast na olympijských hrách povinná.

AMERICKÁ LEHKÁ ATLETIKA.

Američtí příznivci lehké atletiky byli už před olympiádou svědky dvou vysoce kvalitních závodů v Berkeley a ve Villanově. V několika případech se stalo, že členové amerického olympijského týmu byli poraženi americkými lehkými atlety, kteří se do olympijského mužstva neprobojovali. Svědčí to o širokém kvalitním zájmu americké lehké atletiky. Systém zařazení amerických lehkých atletů do olympijského družstva na základě výsledku z jediného kvalifikačního závodu je sice přísný, protože právě ten jeden jediný závod nemusí někdy vyjít ani tomu nejlepšímu, ale je současně nejspravedlivější, protože vylučuje jakoukoli protekci, jakékoli pocit křivdy nad nominací. Každý má pro zařazení do olympijského družstva naprosto stejné podmínky. Tak se ovšem třeba stalo, že se mezi olympioniky nedostal známý miláček, Don Paige, který časem 1 minuta, 46 celých, 88 setin vteřiny porazil na 800 metrů olympionika Johna Marshalla. V běhu na 110 metrů překážek zaznamenal Tonie Campbell výborný čas 13 celých, 1 desetina vteřiny, a americká štafeta na 4 krát sto metrů zaběhla i bez Lewise vynikající čas 38 celých, 91 setina vteřiny.

VÝHRUŽNÉ DOPISY PROTI ÚČASTI NA OLYMPIÁDĚ

Americké ministerstvo zahraničí uvedlo, že hrozby smrti, poslané olympijským družstvům několika zemí, připravujících se na letní olympiádu, jsou typickým příkladem sovětské desinformační kampaně. Výhružné dopisy jsou podle amerických představitelů součástí rozsáhlé kampaně s cílem přesvědčit země Třetího světa, aby bojkotovaly olympiádu v Los Angeles. Dopisy s výhrůžkami a rasistickými útoky dostala olympijská družstva Malézie, Zimbabwe, Sri-lanky, Jižní Koreje, Singapur, Senegal a Kamerun. Výhrůžky jsou rozepisovány na dopisním papíře s hlavičkou Ku-klux-klanu. Podle zprávy deníku The Washington Post mají dopisy razítka poštovních úřadů Marylandu a Virginie v blízkosti Washingtonu. Skupiny Ku-klux-klanu a jejich hlavní mluvčí odmítají jakýkoli podíl na této kampani. Mluvčí amerického ministerstva zahraničí Alan Romberg dnes prohlásil, že v textu dopisů jsou neobvyklé fráze a gramatické chyby, které by rodilý Američan nemohl udělat. Výhružné dopisy nesou podle jeho slov všechny známky desinformační kampaně, kterou odborníci připisují Sovětskému svazu. Mluvčí dodal, že tato akce přesně zapadá do kampaně, kterou Sovětský svaz ospravedlňuje svůj bojkot olympijských her v Los Angeles. Sovětský svaz ve své kampani mnohokrát hovořil o možném fyzickém ohrožení sportovců ze strany amerických extrémních skupin.

AMERICKÝ BASKETBAL. Letošní olympijské mužstvo Spojených států v košíkové mužů je jedním z nejlepších v historii. Olympionici sehráli několik přípravných utkání s vybranými celky americké profesionální ligy, a téměř ve všech zvítězili. Naposled vyhráli 96:85, a nejlepším hráčem olympijského týmu byl Michael Jordan, autor 25 bodů.

DAVISŮV POHÁR. Českoslovenští tenisté se probojovali do semifinále Davisova poháru. V Hradci Králové porazili Francii, oslabenou o Yanicka Noaha, 3:2. Rozhodující třetí bod získal Ivan Lendl vítězstvím nad Guy Forgetem 11:9, 6:4, 6:2. Velmi dobrou formu prokázal Lendlův přemožitel, Henri Leconte, který v závěrečném utkání na dva vítězné sety porazil také Tomáše Šmída 6:3 a 6:3. V semifinále se Československo střetne v záři se Švédskem, patrně v Bastadu. Švédové vyřadili v Bastadu Paraguay 4:1. Výborně si vedli Sundström i Jarryd, kteří budou pro československé tenisty v záři těžkými soupeři. Američtí reprezentanti, John McEnroe, Jimmy Connors a Peter Fleming, neměli v Atlantě s Argen-

tinci příliš práce a porazili je 5:0. Znamý Argentinec, José-Luis Clerc, nevyhrál v utkáních s McEnroem a Connorem ani jeden set. Obhájce Davisova poháru, celek Austrálie, zvítězil v Brisbane podle očekávání stejně hladce 5:0 nad Itálií. V závěrečných dvouhrách porazil Fitzgerald Panattu a Cash Ocleppa. Americká tenisová veřejnost teď čeká s napětím na zářijové semifinále střetnutí s Austrálií, k němuž dojde v Portlandu. Třicetiletý indický tenista Vijáž Amritráž vyhrál svůj třetí mezinárodní turnaj série Grand Prix. V Newportu ve Spojených státech zdolal v rozhodujícím utkání Američana Tima Mayotta 3:6, 6:4 a 6:4. Ve finále mezinárodního tenisového turnaje v Gstaadu ve Švýcarsku porazil Švéd Joakim Nyström Američana Briana Teachera 6:4 a 6:2.

DALŠÍ ČS. HOKEJISTÉ V NHL. Českoslovenští reprezentanti v ledním hokeji, Milan Chalupa a František Černík, podepsali na dva roky smlouvu s profesionálním celkem kanadsko-americké Národní hokejové ligy Detroit Red Wings. Za tento klub hrál v minulosti s velkým úspěchem jiný bývalý československý hokejový reprezentant, Václav Nedomanský.

DVĚ ŽENY Z ČESKOSLOVENSKA NA DRUHÉ NEJVYŠŠÍ HOŘE SVĚTA. Americká profesorka českého původu z Boulderu v Coloradu, horolezkyně Věra Komárková nedávno zdolala druhou nejvyšší horu světa, 8.201 metr vysokou Čo-Oju v Himalájích. Na vrchol s ní vystoupila československá horolezkařka, Margita Štěrbová - Šochmanová, která pochází z Bratislavy a pracuje jako docentka matematiky v Olomouci.

SVATÝ OTEC - SPORTOVEC. Papež Jan Pavel II. je patrně prvním papežem, který si v lyžařském obleku projel slalomovou trasou na svazích italských Alp. Papež byl v červenci v italském Tridentu s italským prezidentem Sanderem Pertinim; prezident se však lyžování nezúčastnil a zašel pouze s papežem na oběd. Papež Jan Pavel II. odjel do Tridentu nakrátko na svou první dovolenou za více než šest let od doby, kdy byl zvolen papežem, podnikl misijní cesty už v zemích čtyř kontinentů.

PROSÍME OZNAMTE NÁM VČAS ZMĚNU SVÉ ADRESY

PODDOLOVANÝ POKLAD

(Pokračování ze str. 1)

V klášteře je zajímavý a umělecký strop, celý vyzdobený štukatérskou prací, v jehož středu je obraz znázorňující Máří Magdalenu, jak klečí u Ježíšových nohou v domě Fariseje. Korunou všech krás na Skalce je však předpokoj hraběnky Čejkové, vyzdobený nástropním obrazem sv. Máří Magdaleny, znázorňující krásnou a libivou světici s vlnícími dlouhými vlasy, oplakávající své hříchy. Nádherné dílo, které překvapuje svěžestí a lahodou, a je „zarámované“ štukatérskou od Dientzenhofera. Cizina již dávno ohodnotila tento malířský skvost. Na Skalce se sešli dva geniové umění, kteří po sobě zanechali nesmrtelné památky; je stavitelství Křištof Dientzenhofer, v malířství Petr Brandl. Aby bylo zaplněno prostranství před poustevnou, dědička mnišského panství hraběnka Čejková nechala v první polovině sedmnáctého století postavit čtrnáct známých kapliček křížové cesty, kde se v poší době konaly pobožnosti pro lid z celého kraje. V době druhé světové války kostelík a klášter zpustnul a byla obava, aby chatrnou šindelovou střechou neprosákla voda stropem, na kterém je namalována Marie z Magdaleny.

Po válce v r. 1945 jsme byli překvapeni zprávou české tiskové kanceláře, která vyrušila Pražany. V bývalém františkánském klášteře na Skalce u Mnišku je několik originálních maleb věhlasného umělce Petra Brandla, z nichž nejvýznamnější je obraz ve velké klášterní síni, představující kající Magdalenu.

Nástropní malba je úplně neporušena a jistá anglická skupina projevovala o ni již před válkou značný zájem, když za ni nabízela 10 milionů korun. Jak se dovidáme, obnovili nyní Angličané svoji nabídku a jsou ochotni za vzácný Brandlův obraz zaplatit dvojnásobnou cenu. Kromě toho slibují provést veškeré opravné práce, jež by s vyřezáváním stropu souvisely, a jsou prý ochotni opatřit nový strop jinou uměleckou malbou. Státní památkový úřad, pod jehož dozorem a ochranou jsou tyto umělecké vzácnosti bývalého františkánského kláštera na Skalce, nechce připustit, aby cokoliv z tamních památek bylo prodáno. Návštěvníci a ctitelé Skalky s úzkostí očekávali, odkud přijde zachránka, aby dílo zkázy bylo zastaveno. Na podzim r. 1947 byli návštěvníci mnišského

Skalky příjemně překvapeni opravou kostelíka, kláštera a jeho památek.

Mnišek a Skalka jsou vzdáleny od Prahy jen 30 km, a proto byly předurčeny za nejbližší a nejoblíbenější letoviště Pražanů. Bílá kaplička sv. Máří Magdaleny na Skalce u Mnišku pod Brdy je jedinečnou památkou toho druhu v Čechách, perla českého baroka, svatyně stará bezmála 300 let, kde blesk stihá blesk, hromy bijí a vichřice burácí, a „děšť“ se leje z oblaků nad brdskými lesy.

Propadné dnes opuštěná Skalka úplně zkáze?

Brzy po únoru 1948, komunistický režim rozpoutal zlověstný protináboženský boj pod rouskou politiky. Aby komunisté zastrážili zvláště katolické věřící, uvěznili jim pastýře - biskupy, každého vlivného řeholního představeného, kněze a nakonec i laiky spisovatele a nehojačené aktivisty. Ze všech „udělali špióny západu“ a „agenty“ reaktálního Vatikánu jen proto, že už papež Pius XI. v r. 1931 komunismus odsoudil zároveň s nacismem a fašismem, a že ve své encyklice „Divini Redemptoris“ jasně poukázal na to, k čemu komunismus nakonec vede: ke ztrátě svobody a k zotročení člověka, zatímco víra v Boha jej osvobozuje a dává jeho osobnosti skutečný duchovní rozměr a pravou věčnou hodnotu. Proto vidí komunisti v náboženství svého úhlavního nepřítele, musí je v lidech dusit a pronásledovat i když „navenek“, aby získal „souhlas chudého lidu“, bral jen církvi majetek, aby jej „rozdělil“ mezi lid. Tím se stalo, že se rudý režim přestal na delší dobu zajímat i o kostelní umělecké památky - (až později musel začít opravovat ty nejviditelnější ve městech, nechtěl-li ztratit tvrdé valuty z turismu a nezdát se zároveň úplně barbarickým) - a že i areál budov na Skalce u Mnišku pod Brdy zpustnul. - Bude zachráněn pro příští generace?

Komunismus je ničitelem světa. Čeští komunisté, hrobaři a barbaři národních i náboženských památek, nesou i na zkáze cenného kostelíka sv. Máří Magdaleny plnou vinu.

Električkářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Poetivá a rychlá práce. Volejte česky nebo anglicky:

852-2230

Jindřich Nermut: **Psáno na cestách****V městečku českých umělců**

Přátelé Václav a Nancy Michálkovi a jejich bystrá deerka Marie si s námi vyjeli autem na výlet. Jeli jsme krásnou a požehnanou krajinou podél mocného toku řeky Mississippi. Úrodná pole se zde střídají s pastvinami; lesy listnaté i jehličnaté doplňují rámce, do kterého jsou zasazena lidská sídliště. Všechny ty vesnice a města, celý ráz zdejší mírně zvlněné krajiny připomíná Evropu, a proto není divu, že se zde v povodí velké řeky usídlili kdysi Francouzi, a že mnoho zdejších měst a osad má francouzský charakter a jména.

Trochu více na sever zakládali svoje domovy přistěhovaleci z Rakouska a Německa, o čemž svědčí i místní jména jako New Vienna, Luxemburg, Guttenberg. Ovšem, všechno je zde národnostně promíšené: žijí zde vedle sebe potomci Švédů, Norvěžanů, Holanďanů, Poláků, Italů a Irčanů.

Před stotřiceti léty se sem začali stěhovat také Češi. Ještě dnes zde jsou silné krajanské osady v Cedar Rapids, Protivíně, Spillville a okolí. Cílem naší cesty bylo kdysi ryze české městečko Spillville, vzdálené asi

500 km od Chicaga a založené v r. 1854. Tam v létě r. 1893 na pozvání muzikanta Kovaříka, prožil se svou rodinou mezi českými krajany své prázdniny náš slavný hudební skladatel Antonín Dvořák za svého působení na konservatoři v New Yorku v letech 1892-95; v pozdějších letech se proslavili svojí uměleckou prací dřevorytci, sedláci, bratři Josef a František Bílých, kteří se již narodili v USA.

Původně se vznik osady datuje rokem 1849, kdy Josef Spielman rodák z bavorské strany Šumavy emigroval do zdejšího kraje a na řece Turkey postavil mlýn a pilu. Za ním sem přišli krajané ze Šumavy obou národností, ale v největším počtu naši krajané z jižních Čech od Vodňan, Protivína, z Bechyně a jiných míst. Osada a pozdější městečko přijalo jméno po svém zakladateli - Spillville.

Český živel zde byl početný a hospodářsky silný, takže malé menšiny německé, polské a irské se brzy počestily. Proto také farní kostel byl zasvěcen našemu národnímu patronu sv. Václavu.

Výstavný tento kostel dominuje z návrší celému okolí. Základní kámen k jeho stavbě

byl položen na svátek sv. Jana Nepomuckého 16. května 1860 a ještě téhož roku na svátek sv. Václava byla v novém kostele sloužena první mše svatá. Kostel byl budován s velkým nadšením, ženy i děti pomáhaly; míchaly maltu, nosily cihly i kameny. Výsledkem této obětavé práce je jeden z největších a nejkrásnějších kostelů celého kraje. Klenutá budova z kamene a cihel slouží věřícím celého okolí již 124 roků. U kostela je dobře udržovaný hřbitov a na náhrobních kamenech jsme četli převážně jen česká jména. I kovář a slévač Andera - (tuším, že byl otcem i v Chicagu po dlouhá léta známé cti), sestry učitelky Zdenky z kongregace a kláštera sv. Františka v Joliet, Ill. odkud byly i známé, národně uvědomělé sestry Jaroslava a Víta, autorka známé třetí čítanky pro české doplňovací školy v Americe a působící po dlouhá léta v chicagské osadě Bl. Anežky České. V Minnesotě pak dodnes ještě žije národně vzácně uvědomělá, téměř stoletá paní Klimešová, rodačka ze Spillville a rodná sestra cti. † sestřičky Zdenky.

Celá řada kněží se vystřídala ve zdejší duchovní správě. O jednom se však chci zmínit zvláště.

Od roku 1881 do r. 1887, byl zde farářem můj krajan Fran-

Pomník, který postavili naši krajané ve Spillville na památku prázdninového pobytu Ant. Dvořáka v jejich městečku.

tišek Ehrenberger, rodák z Poličky na Českomoravské výsočině. Byl to muž velice otužilý a i za mrazu a vánice chodil na lehký ustrojený. Když mu farníci donesli potraviny, nechal všechno naskládati bez řádu a skladu v obytné místnosti na faře a tak byly často na hromadách koláče, vejce, maso, sýr, chléb i peníze, až zase přišli lidé potřebnější a rozebrali si tyto zásoby. Sám žil velmi prostě a i na hostinách nejraději pil podmašlí. Když měl peníze, tak je ochotně půjčoval, dluhy ale nezapísoval a dlužníky neupomínal. Z farnosti odešel chudý „jako kostelní myš.“

Antonín Dvořák za svého pobytu ve Spillville hrával denně na varhany, které byly v kostele instalovány r. 1876. Od

Otec Vojtěcha vím, že když klub Domov ze Svazu českých katolíků dělal zájezd do Spillville v r. 1973 u příležitosti 80. výročí Dvořákova pobytu v tomto krajanském městečku, vzal si s panem regenschorim Jožkou Ivičem do hlavy, že poutníci musí slyšet tyto varhany, na které hrával Dvořák. Teměř celé čtvrtstoletí už totiž mlčely a byly nahrazeny harmoniem v lodi kostela. A tak vyčistili v píšťalách starý prach, popravili pedály, nějaké píšťaly utěsnili či přilepili, a když pak pan varhaník „hmátl do kláves,“ varhany hrály a jásalý svým mollovým zabarvením, doprovázely zase jednou český chrámový zpěv, svatováclavský chorál, a nakonec i tu starodávnou mariánskou „Tisíckrát“, kterou prý hrával Dvořák ve Spillville nejraději. A tak se tyto varhany rozehrály ještě znovu v r. 1976, kdy na ně hrál ing. Bohuš Semrád a ještě v r. 1979 při zájezdu chicagské odbočky SVU do Spillville na Dvořákov festival hudby. To prý na ně hrál opět pan varhaník Ivič.

Dvořák též rád chodíval na ranní procházky po březích řeky Turkey, kde stojí dnes v parku Kamenný památník v upomínku na jeho pobyt zde. V téměř parku se též konají pravidelné hudební koncerty.

Dům, ve kterém náš skladatel bydlel, je označen pamětní deskou, ale větší nápis hlásá, že je tam nyní umístěno museum umělecky vyřezávaných hodin, které po léta v zimních měsících vymýšleli a sestavovali krajané bratři Josef a František Bílých. Starší Josef se narodil v blízkém městečku Calmar 5. září 1880 a zemřel 23. května 1964. Bratr František se narodil na rodinné farmě u Spillville 1. října 1884 a zemřel 25. listopadu 1965. Jejich rodiče Jan a Marie Bílých přišli do zdejšího kraje z Čech.

Již ve škole projevoval mladší František dřevorytecké a řezbařské nadání. Mladí však oba bratři prožili v práci na farmě.

UPŘÍMNĚ LÁSKYPLNÁ VZPOMÍNKA

*Pro své svaté drahé rány,
Jesu Christe milovaný
prosíme Tě, při nás stůj!
Dej, ať sejdeme se u nebes brány,
Hospodine, pomiluj!*

Posledního července už tomu budou letos čtyři roky, kdy si Všemohoucí Bůh k sobě povolal našeho drahého, starostlivého a dobráckého tat'ku, pana

FERDINANDA (Fred) KÜSSLA z Berwynu, Ill.

Protože letošní výročí připadá na úterý, budou české bohoslužby tuto sobotu 28. července v 6:15 hod. večer u Matky Boží Svatohorské v Cicero obětovány za spásu jeho duše.

Členové klubu Domov z NSČK si přejí s námi uctít jeho památku a projevit tak oddanou vděčnost za vše, co pro ně můj drahý Ferda znamenal.

Všem, kdo jej znali a kdo vzpomenu v tiché modlitbě s námi, z bloubi duše upřímně děkuji.

*JULINKA, manželka
s dětmi a vnoučaty*

Fred Ferdáček Kussel

* 11. září 1904 na Malé Straně v Praze
† 31. července 1980 v Berwynu, Ill.

Josef Bílý a jeho bratr František v podzimu života.

Teprve v r. 1913 počali s uměleckou výrobou hodin a jiných dřevorytů, dnes proslavených po celé Americe.

Navštívili jsme museum. Celá velká dolní síň je zaplněna hodinami, některé velké jako skříně. Vše krásně vyřezávané, vyryté a umělecky sladěné. Motivy pro svou práci brali bratři z historie celého světa, ačkoliv sami nikdy necestovali. Přesto však české motivy zde převládají. Na jedněch hodinách jsou vyřezány motivy z českých lesů, na jiných je Praha, Karlův most, Staroměstská radnice a pod tím kostel ve Spillville. Kopie Pražského orloje, pohyblivých sv. apoštolů, reliefs hlav Dvořáka a Masaryka. Hodiny v podobě houslí s bustou Antonína Dvořáka upoutaly naši pozornost. Uvědomili jsme si, že před mnoha léty (bude tomu brzy sto let) - bratři Bílí jistě naslouchali kostelní hudbě, když věřícím ve Spillville hrál v kostele na varhany velký hudební skladatel, který v Praze byl varhaníkem v kostele sv. Vojtěcha. Tenkrát se jistě potkali. Antonín Dvořák, velký umělec uznávaný celým světem a farmářští hoši, kteří se umělcům samoukům - stali až za dalších 20 let.

Byl již večer když jsme s Michálkovými opouštěli milé české městečko. Rozmlouval jsem s Václavem, který ten den řídil auto po mnoho set kilometrů. Vzpomínali jsme, jaké bohatství talentů přišlo do Ameriky z našich českých zemí, a že je třeba to vše znovu a znovu připomínat, aby ta naše práce a náš přínos ke kultuře tohoto světadílu nezapadl v zapomnění.

**

Za našinci do Clevelandu

Mezi krajanů různých emigračních generací v Clevelandu

Na „Národní den českých katolíků“, který se v Clevelandu

líkánské strany v exilu Martin Hrabík, který byl zrovna návštěvou u své nemocné paní v nemocnici. Přišel však za námi druhý den a tak jako s přáteli v pátek i s ním jsme si v sobotu pohovořili o starostech i úspěších krajanůského života.

Naši lidé v Clevelandu pracují skutečně svorně v přátelském duchu a mohli by být vzorem mnohým krajanůským organizacím v celém světě. Tato rozumná spolupráce se datuje již z dob před I. světovou válkou, kdy v Clevelandu hlahodárně působil slovenský kněz, vystudovaný v Praze, Otec Furdek a během I. světové války zase vynikající kněz Msgr. Oldřich Zlámal. Ten se spolu s jinými prozíravými činovníky zasloužil o sjednocení zdejšího krajanůského života za účelem boje o svobodu Otětiny tak, že když sem v r. 1918 na své cestě po Spojených státech přijel pozdější prezident Československé republiky Tomáš G. Masaryk, uvítaly jej desetitisícové zástupy lidí. Stejně jako o 50 let později přivítalo zde pražského arcibiskupa kardinála Josefa Berana přes 20 tisíc lidí, mezi nimi muži, ženy, Sokolové a členové DTJ a mládež v národních krojích a dokonce i spolky t. zv. svobodomyšlných krajanů, kteří v krajanůském Clevelandu dospěli k správnému názoru, že ve svobodné Americe jim nezbývá, než nechat svobodně myslit i katolíky. To ovšem dnes patří k slavné minulosti města, kam za posledních 130 let emigrovalo tisíc našich krajanů, převážně z jižních Čech, takže o Clevelandu říkali, že je vedle Českých Budějovic největší „jihočeské“ město. Po sčítání obyvatelstva, na 50 tisíc lidí přiznalo svůj český původ. A musili mezi nimi být i Pražáci z Karlína a ze Žižkova, protože jména obou těchto pražských čtvrtí jsou v Clevelandu dodnes používána. Naši krajané zde postavili školy, obchody, průmyslové dílny, a hlavně také několik dobře udržovaných kostelů: sv. Prokopa, P. Marie Lurdské, sv. Vojtěcha, sv. Jana Nep., sv. Rodiny a sv. Václava. Slováci zde mají též několik kostelů jmenovitě kostel sv. Cyrila a Metoděje a benediktinský klášter sv. Onřeje se střední školou, založeného ze svatopetského českého kláštera v Lisle, Ill.

Na kostel P. Marie Lurdské je pěkný pohled z okna bytu Václava Hesouna. Neogotická stavba má ve štítě sochu P. Marie, vnitřek prostorného chrámu je vyzdoben českými ornamenty, křížová cesta a věnování na barevných oknech jsou také označeny českými nápisy.

Jsou zde sochy sv. Václava, Jana Nepomuckého, blahoslavené Anežky České a Pražského Jezulátka. Na okenních sklech jsme mimo jiné též viděli: Křest sv. Ludmily a knížete Bořivoje, a vyobrazení jak sv. Vojtěch káže před uherským králem sv. Štěpánem.

V tomto kostele se též konala slavnostní mše svatá u příležitosti Dne českých katolíků. Sloužil ji dp. Jan Anděl bývalý zdejší pan farář, za asistence pěti kněží mezi nimi dp. Ungarský a dp. P. Lavelle S.J. vice rektor katol. university, který - ač sám irského původu - mluví plynule česky.

Velmi vkusně dekorovaná česká síň „Karlín“, byla odpoledne dlouho před zahájením programu plně obsazena. Mezi hosty byl i bývalý starosta města, krajan Ralph Perk a my jsme si přátelsky pohovořili s redaktorem „Nového světa“ Janem Rebanem, jeho paní a velmi obětavým krajanůským činovníkem Josefem Kocábem, který se spolu s jinými zasloužil o znovupostavení české Karlínské síně po požáru v r. 1972.

K tanci a poslechu hrála Bronkova Karlínská dechovka. V bohatém národopisném programu vystoupily krojované skupiny: Clevelandská sokolská taneční skupina, slovenská taneční skupina „Trávník“ a „Moravané“ z Metamore od Toleda. Po tomto programu jsem byl vyzván předsedou Hyvnarem, abych přednesl krátký pozdravný projev. Na žádost clevelandských přátel zveřejňuji zde hlavní části projevu pro naše čtenáře.

(Pokračování na str. 14)

„Bratře předsedo, milí hosté, drazí krajané a krajanek. Děkuji úředníkům Distriktního svazu českých katolíků za pozvání k účasti na vašem zdárném Národním dni českých katolíků. Až v daleké Austrálii odkud jsme přijeli, často čteme o vaší příkladné činnosti, o vašich organizačních i kulturních úspěších.

Jsem již s manželkou Annou na cestách čtyři měsíce: navštívili jsme krajanů v Londýně, v Chicagu, v Novém Yorku, naše Moravské Slováky v Kanadě, pohostinné „Moravce“ v Texasu. Všude se naši lidé snaží, všude jsme potkali jedince, kteří obětavě pracují v duchu našich národních a křesťanských tradic a ideálů. Ale výslovně opakují: jsou to jenom jedinci a i mezi nimi často spolupráce vázne; chybí jim tolik potřebná svornost. Zde však v Clevelandu vzorně spolupracujete „táhnete za jeden provaz“ a my vám k vašim úspěchům gratulujeme. Váš kaplan Národního svazu českých katolíků Otec Vojtěch Vít, od něhož vám vyřizuji upřímný pozdrav, mně připomenul, že můžete sloužit za vzor ostatním organizacím.

My si zde ve vašem středu připomínáme, jaké to bývalo za našeho mládí v naší vlasti na sjezdech a slavnostech Sdružení katolické mládeže v Čechách a Omladiny na Moravě před II. světovou válkou. Naše sjezdy a slavnosti jsme vždy zahajovali jako vy zde. Ráno mší svatou a odpoledne přišly

Ondrus & Son

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;
hotové poslaky na deky ve všech velikostech.
Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokoju a ložnice;
soubory do kuchyně, pokoju, ložnice a koupelen;
sklad hotových prošívaných dek a polštářů z husího prachového peří a daeronu.
Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

Písno na cestách
(Pokračování ze str. 13)

hudba, zpěv a národní tance.

Proto jsme šťastní když můžeme být přítomni shromáždění, jakým je váš dnešní den. Chci vám při této příležitosti připomenout, že Svaz českých katolíků je organizace s bohatou a zásluhou činností. Je to organizace, ve které by měli být členy všichni katolíci muži, ženy, celé rodiny a hlavně mládež. Vždyť nesmí být zapomenuto, že Národní svaz českých katolíků má nejen velké zásluhy o krajanský život, ale je to organizace, která se významně uplatnila v prvním i druhém odboji o svobodné Československo, pomohla založit a vystavit i vydržovat římské Nepomucenum a poskytla první pomoc i mnoha uprchlíkům. Dnes mnozí domýšlivci zakládají různé spolky často jen proto, aby se někdo mohl podepisovat jako předseda, nebo sekretář. Píší resoluce, které často nikdo nečte a přou se o minulých událostech, které nemohou změnit.

Žijeme pro toto dnešku a plánujeme pro zítřek! Doma i v zahraničí. Při tom odmítneme každého, kdo chce rozdělovat národ na ty, kteří žijí doma a na nás v cizině. Národ je přece jenom jeden a k národu patříme duší i krví, at' žijeme v Čechách, na Moravě, ve Slezsku, na Slovensku, Podkarpatské Rusi, v Evropě, Asii, Africe, v Americe nebo v Austrálii.

Při tom si s hrdostí zdůrazňujeme, že my katolíci nejsme bezvýznamná menšina v národě - my jsme národ!

A pro udržení národního života je potřebné, abyste odebírali, předpláceli a četli naše krajanské noviny - vy katolíci, chicagský Hlas Národa.

Křesťanství učinilo náš národ slavným, proto pracujeme v tomto duchu pro jeho budoucnost. Jen tak prospějeme sobě, svým rodinám, lidem ve staré vlasti a i vašemu novému domovu - Americe.

Hned jak jsem svůj projev ukončil přišel se s námi rozloučit přítel Martin Hrabík. Spěchal opět do nemocnice navštívit nemocnou paní Mařenku, kterou jsme všichni upřímně pozdravovali s přáním brzkého uzdravení.

Zdařilý Den českých katolíků v Clevelandu nám i všem účastníkům potvrdil starou pravdu, že svorné, nezištné a vytrvalé obětavé práci krajanů žehná i sám Pán Bůh, jak to připomínal všude pražský arcibiskup - vévoda dvou totalitních režimů - kardinál exulant Josef Beran.

FRANZ WERFEL

Píseň o Bernadettě

(Pokračování z min. čísla)

Na menším stole leží pod haldami aktů a připisů také samé mapy: Alžír, Rovinná Afrika, Střední Amerika. Císař má polyfonní způsob snění. Jeho strýc Bonaparte měl před sebou malý svět, zůstal připoután k Evropě a Středozemnímu moři; nepodařilo se mu přemoci ani Kanál a potrestat Británii. Při veškerém kultu, který se provádí se zakladatelem dynastie, cítí se třetí Napoleon proti prvnímu v převaze. Jeho dílem nejsou bitvy, ztracené již ve chvíli, kdy se vyhrávaly. Jeho dílem je dokonalá železniční síť, kterou rozhodl po Francii v krátké době sedmi let. Jeho cílem nejsou vychloubané výboje, nýbrž harmonická výstavba světa, civilisovaného francouzským duchem, světa, který bude sahát až ke Kongu, do Východní Asie a snad do Mexika.

Znovu a znovu naklání se císař nad generální mapou Horní Itálie. Válce a Rakouskem se vyhnout nelze. Cavour, chytrý jako blesk, pokládá se za loutkáře, nemaje tušení, že sám je pouhou loutkou v ruce vyššího. Cavourovým cílem jest sjednocení Itálie pod savojskou dynastií. To však není cílem císařovým. Císaře ani nenapadne, aby udělal pro nějakého Viktora Emanuela novou politickou velmoc. Když, v dobách své dobrodružné mladosti, slíbil sice slavnostně karbonářům a "Giovane Italia", že sjednocení Itálie dovede až k vítěznému konci. Ale to byly republikánské sny cestujícího rytíře z Nemanic a neznámého pretendenta.

Ludvik Napoleon nepřisahal nikomu, že vyvýchá savojský dům, víc než třeba, aby si Hohenzollernští měli z čeho vzít příklad. Jeho plán je originálnější a účinnější: Itálii sjednotí, ne však pod jediným panovníkem, nýbrž pod čtyřmi, které možno podle potřeby posunovat proti sobě. Uzavřený svazek států a dynastií, jejichž pohyblivost a svoboda se bude tlumit. A on, Napoleon, nedá představení této federace nikomu jinému než papeži, suverénu tohoto státu. Je to vyřešená kvadratura kruhu italské politiky. Bude to však zároveň také veliký dar klerikálům všech národností a současně zase kontrola katolických stran ve všech zemích. Liberálové budou zuřiti. Císař je si toho vědom. Budou křičet: Pomoc! Zrada! Klerikálové i liberálové jsou oba konce vahadel císařské vlády. Tato vahaďa udržovat co možná v největší rovnováze je celé vladařské umění. Císaře nepodniklo k onomu plánovanému obrovskému daru Římu náboženské amýšlení; on sám amýšlil a cítil liberálně jako celý svět. Ale převaha francouzského světového imperia je v tom, že se Italové ani Němci nezmohou na skutečný a pravý národnostní stát.

O tom ovšem se nesmí mluvit hlasitě, aby se všechny měkké širáky a zpozdlé horké hlavy Evropy, včetně francouzských, nerozhofily. Naopak, je nutno vynaložit všechno, aby liberálové před velkým úderem nezvítěžili stopu a nezarmoutili se. Je to náhoda, že radikální noviny píší přese všechno cenzuru den ode dne nenávislněji?

Není tudíž ani lurdská aféra nicotností, jak by všichni ti neschopní úředníci, jako Fould, Roulland, Belangre, císaři řídi namluví; už proto to není nicotnost, že úřady nedokázaly ani za osm měsíců onu záračnou historii zlikvidovat. Císař má pro takové věci dobrý čich. Neuvěřitelná věc! Osm měsíců jsou ty treatní Lurdy parádním čísem internacionálního žurnalistu. Císař je se všech stran tláčen, aby se rozhodl. Jeho umění nic nevidět a neslyšet, tvářit se tak říkajíc mrtvým, je každým dnem podrobováno tuhé zkoušce.

Včera se ohlásil pan de Resseguier, bývalý poslanec Vysokých Pyrenéj, a dnes dokonce učinil návštěvu Monseigneur Sallina, arcibiskup z Auchu, který se výslovně vyjádřil proti tomu, aby se úřady vměšovaly do lurdských věcí. Návštěva tohoto církevního knížete je dosti podivná, uvážíme-li, jak opatrně episkopát Francie mlčí a vyčkává dalšího vývoje. Císař odpověděl jednomu i druhému vyhýbavě, jak je jeho zvykem. Resseguier mu o tom ostatně zanechal spis. Kde je? Kam jej dal? Kdyby ti zproštění tajemníci a lokajové nechtěli vždycky na stolech dělat pořádek! V císařském nepořádku je víc pořádku než v neupřádanějším archivu. Konečně císař spis našel.

Zbžžně jej čte: "Vaše Veličenstvo, raději milostivě pominout otázku samotných zjevení, ač máme na statiscie svědků, kteří věří, že se tu skutečně projeví vyšší moc. Nicméně se prokázalo nade vše pochybnost, že voda zřídla, vyprýštilého tak záračně v jeskyni, kterou v přítomné chvíli policie uzavírá, nemůže zhora nikomu uškodit. Analýza, provedená profesorem Filholem (Toulouse), tuto neškodnost nevýhradně prokázala. Dále se prokázalo, že se jistý, nikoliv malý počet nemocných po požití této vody uzdravil. Ve jménu svobody svědomí otevřte přístup k

massahiellaké jeskyni, Sire! Ve jménu lidskosti dopřejte trpícím uzdravení! Ve jménu avobodného badání otevřte cestu vědeckému prozkoumání . . ."

Císař se hlasitě směje, když tento pamětní spis hází do koše. Vida, pánům zpátečnickům leží najednou na srdci svoboda svědomí, lidskost, svobodné badání, tak jako jindy zas páni pokrokaři ráčivají mít zájem o nebe, když se jim to nějak hodí do krámu! Dutý a prohaný je celý tento svět! Každý se snaží urvat pro sebe a pro svou stranickou skupinu ždíbec moci, která by mu zajistila nasycení a povýšení. Věda nebo Bůh, obojí je jenom theologické prodloužení tohoto ždíbec moci do abstraktna. Klerikálnímu panu Resseguierovi znamená pramen, Panna i zdraví jeho spolubližních tolik co prach pod nohama. Chce mít úspěch, tot' vše. Chce se svým protivníkem pomstít za to, že ho při posledních volbách porazil liberál. Jak vznešený pocit hýt císařem, který nepotřebuje lhat a ušlovat o moc, protože ji má! V jistém směru se má císař lépe než Bůh. Bůh se opírá zde na zemi jen o klerikály. Já se však opírám o obě strany, o klerikály i liberály. Vám, milí páni klerikálové, předhoduji v nejbližší době pěkné tučné sousto. Za to se musíte vzdát vnitřně politického vítězství. Páni liberálové budou se naproti tomu v příštích měsících těšit plně mé přízni.

Císař pohlédne na hodinky. Půl jedné. Byl po celý čas neklidný, protože se chtěl ještě před ulehnutím zeptat, jak se vede synovi. Jeho jediný syn, Lulu, je po dva dny už trochu chorý. Není to nic zvláštního. Menší teploty. Ale u dvouletého dítěte je nutno vždycky se připravit na nemilá překvapení. Louis Napoleon nevyrostl v paláci, nýbrž v měšťanských bytech. Je muž osvědčených nervů. Trochu úzkostlivý je, ale tak přeměřený jako Eugenie zdaleka ne. Na Luluově zdraví však budoucnost korsického císařského domu závisí.

Císař zazvoní a dá si podat kabát a boty. Není už natolik mlad a jist sám sebou, aby si před Eugenií nezadal. Eugenie pochází z malých poměrů, tím víc si potrpí na formálnosti. Louis Napoleon se doví, že Eugenie dala před půl hodinou vzbudit lékaře. Pln nepokoje vchází do dětského pokoje. U synáčkovi postýlky zastihne ženu, rozplývající se v slzách. Lulu leží apaticky na postýlce, tvářičky má červené, oči se mu lesknou. Jenom když mu paní Bruatová nebo ošetřovatelka vyměňují na čele obklad, zklfiví obličeje a zařknou. Lékař se na císaře povzbudivě usměje:

"Nic to není, Sire; princ, jak víme, má k horečkám sklon."

"Je to difterie, blanitý záškrt," sténá Eugenie.

"K takovému předpokladu není nejmenšího oprávnění, Madame," odporuje lékař. "Princ má trochu zardělý hltan, nic víc. To jsme už přece mnohokrát zažili . . ."

"Nehrozi nelzepečí apály nebo spalniček?" ptá se císař.

"Podobnou možnost nelze vyloučit nikdy. Sire, prozatím však je každá obava zbytečná. Radil bych Jejimu Veličenstvu, aby šla klidně spát."

"Je to záškrt, blanitý záškrt," opakuje Eugenie vyprahle.

Císař, velmi bledý, k ní přistoupí:

"Jdi spát, má drahá," řekne něžně a položí dítěti ruku na prsa: "Lulu bude hodný. Vid', Lulu, že si maminka má jít lehnout . . ."

Lulu se pánovitě rozvyklá:

"Ne, maminka nesmí jít spát. At' je u mne!"

Eugenie obrátí vášnivě uplakanou tvář k císaři:

"Louis, nezamítej mou prosbu! Bruatová přinesla láhev pramenité z Lurd. Dáme ji Luluovi napít . . ."

"Musí to být, má milá?" ptá se císař nepřijemně dotčen.

"Ano, Louis. Ta voda již mnoho lidí vyléčila. Dítě jako Lulu, dvouleté, uzdravilo se v jediné vteřině . . ."

"O tom se nic určitého neví, má milá."

"Kdo má jen špetku víry — ten to ví, Louis!"

Císař jen stěží zakrývá nelibost.

"Když se druzí zesměšňují, my bychom se neměli dělat směšnými — my se zesměšňovat nesmíme . . ."

"Pro život svého dítěte se ráda zesměšním, Louis!"

Starý lékař mrkne významně na císaře:

"Ta voda je naprosto neškodná. Když si to Madame tak tuze přeje, můžeme ji princí dát."

Po těchto slovech osvědčeného lékaře nezbude císaři, než aby se dal na ústup:

"Já bych jen nechtěl," podotkne váhavě, "aby se o tom povidalo."

Eugenie vzplane.

"To by nebylo noblesní. To by bylo nízké a nevdechné, Louis. Jak nám má pramen pomoci, když ho už předem zapíráme? Naopak! Slibuji ti před Bohem i před lidmi, že se k prameni i k Největější Panně lurdské přiznám, když mé dítě zachráni."

Madame Bruatová přináší sklenici a vodou. Císař jen pokrčí rameny a vyjde z pokoje.

Pozitíř ráno objeví se v císařově ložnici sama císařovna a hlásá mu, že Lulu je bez horečky:

"Massabielský pramen pomohl, Louis!"

"To je trochu lehkovážně tvrzení, drahoušku! Lulu byl už často nemocen a vždycky se s pomocí Boží zas rychle uzdravil. Krivdiš doktorovým práškům."

"Tys nevěrec, Louis."

"To by bylo u panovníka ze všeho nejloupejší," usměje se císař.

"Tys horší než ateista, Louis! Chybí ti pokorná schopnost být Bohu vděčný za milost, kterou nám prokázal. A ještě ses včera třásl strachy, aby to nebyla spála nebo záškrt."

Císař, který nezažil za pět let manželství pět takových raních návštěv své ženy, je všecek nespokojen, že ho přistihla se síťkou na vlasech a s páskou na knírech:

"Krivdiš mi, drahá Eugenie," odpovídá nevrle. "Vím, že máme jen a jen milosti Boží co děkovat za Luluův život. Toto přesvědčení mě však ještě dávno nezavazuje k tomu, abych dal výslovně rozumu a uvěřil, že sklenice pitné vody z Pyrenejí odvrátila od chlapce spálu."

Klasická tvář Eugenie Montijó ztvrdne a zešpícati:

"Popíráš tedy i nejbemenší možnost, že právě massabielská voda Luluu ve čtyřiašedesáti hodinách zbavila horečky?"

"Tak jsem to také neřekl," pravi císař, přivíraje oči už skoro bolestně. "Nepovažuji — vedle četných přírodních vysvětle- ní, která jsou nasnadě — ani vysvětlení nadpřirozená za vylou- čená. Nicméně nemám nejmenší příčiny pokládat zázrak za jistý tam, kde příroda a medicína k vysvětlení plně stačí. Ponechme podobné věci starým lékařům! Naše dítě je zdravé. Že Bůh pomohl, vím; že pomohl lékař i příroda, vím; že pomohly Lurdy — je snad možné — ale nevím to . . ."

"Ale já to vím, Louis," řekne císařovna bojovně, "a nikdo mi nezabrání, abych děkovala — ani ty ne!"

"Proč bych ti v tom měl zbraňovat, má drahá?" míní císař amíflivě.

"Tys tedy ochoten splnit mé přání?" vpadne mu Eugenie rychle do řeči. "Slibuji jsem za nás za oba, že zruším příkazy a uznávám jeskyně, když lurdská voda ponužuje našemu hoálkovi."

Louis Napoleon není už takřka schopný se ovládat.

"Sliby skládáme za sebe, má drahá, a ne za jiné. Lurdy jsou choulostivé politikum. Právě v přítomné chvíli mám zá- važné důvody, abych si liberální stranu nepohněval . . ."

"Mé důvody ženy a matky jsou mnohem závažnější než ja- kákoliv politika přítomné chvíle," namítne Eugenie. Zhlédne, a uminěnost, citlivost a energie činí její tvář císaři ne- příjemnou.

"Má vláda zaujímá v této aféře od počátku zamítavý po- stoj," prohlásí císař chraplavě po malém odmlčení. "A nejen má vláda, nýbrž i francouzský episkopát, kterému snad ani ty ne- vyčteš vyložený ateismus. Jsme všichni závislí na veřejném mínění. Veřejné mínění naší doby se vzpírá proti zatuchlé my- stice určitých zaostalých částí obyvatelstva. Vzpírá se proto, že vede zápas o nového ducha. Tento duch mě podporuje. Postavim-li se mu v cestu, zničí mě. Poslyš: Jestliže nyní zruším svůj rozkaz, podle něhož byla jeskyně uzavřena, blamuji se před vlastní vládou, což je tolik, jako před sebou samým. To snad ode mne nečudáš? Chceš, abych docela proti svému politickému rozumu udeřil ducha doby do tváře a veřejně sám sebe odvolal?"

Eugenie přistoupí k císaři a uchopí obě jeho ruce:

"Louis," řekne hlasem velmi hlubokým, "císař je závislý na mnohem vyšší moci, než je veřejné mínění! To přece sám cítíš! Proč by ses jinak radil s madame Frassartovou, věšt- kyní a jasnovídkou? V tvém postavení není lhotařství ani jediný výdech, v tvém postavení neexistují oportunistické výstřelky. Když sníš, děláš historii. Vladař se neobejde bez Boha, říkávala vždy- cky. A zrovna teď se chceš bez Něho obejít, teď, kdy nastává

nejalavnější rok tvé vlády? Jen považ! Ve Francii vyprštil pramen milosti a pínáší jedno uzdravení za druhým! Sám jel z něho dal napít synovi, který byl v nebezpečí . . ."

"Nemáme-li se odchýlit od pravdy, nebyl to já . . ." skřípe zuby Napoleon.

"To je jedno. Lulu je bez horeček," namítá Eugenie. "Táž moc, která dala prostřednictvím nevinné, vyvolené dívky vyprý- štít v jednom okamžiku aliménu prameni, ukázala se i tobě mi- lostivě. A ty by ses opovážil odhltnout tuto moc o její odměnu? Máš vzkutku za to, že je méně nebezpečně udeřil v tvář Bohu a Pannu Marii než tvého tak zvaného ducha doby? Takhle smý- šlíš poté, co jsi složil slib důků?"

"Tys jej složila, ne já," trvá císař beznadějně na svém.

"To je jedno! Slib byl složen! Musíme jej splnit! Tvá fiše je v sázce, Louis . . ."

Císař už nepromluví a odvede svou choť do jejich pokojů. Má svrchovaně mrzutý den. Ta krásná žena má neodolatelnou sílu uvádět ho v neklid. Umi být chladná a čím dál chladnější a nakonec tak ledová, že se mu chce ujet před ní do Paříže. Mi- mo to má císař u ní sem tam nějaký ten vroubek, a ona mu to v takový den umí dát pocítit. Koupele v moři ho už netěší. Ne- může pracovat. Ani tu kránou půlnoční chvíli tvůrčí samoty ne- vychutnáva jako jindy. Ale horší než všechno to je osten, kte- rý zanechala ženina řeč v jeho srdci. Eugenie je v právu. Slib zrušit nelze. Ani on jej nesmí zrušit, třebaže jej nedal. Ať už je moc, která stojí za lurdskými zjeveními a uzdraveními ja- kákoliv, může to opravdu být túž moc, která stojí za světovými dějinami a tím i za italským podnikem.

Nicotným ubožákům je snadno volnomyšlenkářit. Co tím riskují? Smí se však největší monarcha zeměkoule odvážit — jen proto, aby nevzbudil nelibost volnomyšlenkářů — pohněvat tuto přenedůtklivou moc, která rozhoduje o vítězstvích a poráž- kách? Již i tyto chladné úvahy jsou neopatrné, myslí si císař, zatím co přechází mezi oběma pracovními stoly. Kdo může vědět, zůstanou-li tyto listivé úvahy utajeny před onou mocí, která si žádá bezměrného oddání? Ten, kdo čmáří akta, anebo ten, kdo prodává v krámě zboží, se může snadno vysmívat pověrám. Ale ten, kdo vládne světu, ví z každodenní zkušenosti, že není vše- chno jen tak samo sebou, že události se zauzlují nezávisle na něm, že on je naopak čím tajnější sil a protisíl, které si žádají uctívání a oběti, sil, které se musí znovu a znovu vábit a usmí- řovat. Zda kulka atentátníka zasáhne nebo nezasáhne, to neza- vísí ani tak na ballistice, jako na oné moci, ať už ji nazýváme trojjediným Bohem nebo drahou hvězd. Jen vláduři je dno po- znat a procítit, jak velice on stojí mimo poznatý přírodní zákon, to jest uprostřed zázraku. Proto víra králů a mooných světů bývá odjakživa pověrrou . . .

Večer třetího dne svého němého boje se ženou Napoleon ka- pituluje. Běží už jen o formu, v níž by kapitulaci oděhl. Po dlou- hém pro a proti ustanoví se císař na velmi neobvyklém rozho- dnutí: vyhne se byrokratickému postupu.

Stydí se před ministry, proto je obejde. Ani Fould, ani Rou- land, ani Delangle nedostanou vyrozumění. Císař načrtne na pa- pir depeši, adresovanou tarbeskému prefektovi:

"Jeskyně západně od Lurd necht' se neprodleně otevře při- stupu obyvatelstva. Napoleon.

A dost. Telegram putuje na telegrafní úřad. S opisem v ruce vejde císař k císařovně. Eugenie se zapýří:

"Dávno vím, že máš šlechtěné srdce, které umí samo sebe přemáhat."

"Madame, je jisto, že lurdská Pani ve vás nalezla znameni- tou spojenkyni . . ." odvětil císař velmi formálně.

(Pokracovám příště)

45. MORAVSKÝ DEN

Ústředna Moravských spolků a Národopisný kroužek. Ústředny srdečně Vás zvou na Jubilejní 45. Moravský den, který pořádají v neděli 19. srpna 1984 v Union Hall, Joliet Road a La Grange Road v Coun- tryside, Il.

Bohatý program národních tanců, zpěvů a zvyků předvede Národopisný kroužek za účasti hostů z Kanady z klubu Besedy - Domova, Moravské kulturní společnosti. Na sto účinkujících v pestrých národních krojích vystoupí v jedinečném národopisném programu za doprovodu 12ti členné „Veselé kapely“, řízené kapelníkem George Pichou.

Budova bude otevřena již v 10 hod. dopoledne, kdy bude sloužena mše svata dp. Esterkou, rodákem z Dolních Bojanovic na Moravském Slovácku, s nímž bude kon- celebrovat náš zdejší misionář dp. Vojtěch Vít. Národopisný program začne přesně v 1:30 hod. dopoledne. Kuchyně bude zásobena dobrým českým jid- lem bude otevřena v 11:30 hod. dopoledne, a během programu bude zavřena. Po programu bude tradiční Moravská veselice při hudbě „Veselé kapely“. Vst- upné je \$9.00 za osobu včetně programu a tance.

Večerek na uvítání hostů bude v sobotu 18. srpna v 8:30 hod. večer v sále American Legion Hall na 25. ulici v Cicero. K tanci bude vyhrávat rovněž hudba George Pichy.

Moravský den je pro nás v Chicagu mimořádně velkou a významnou kulturní a společenskou událostí. Je přip- ravován s velkým nadšením a láskou k tradicím a odkazu naší rodné vlasti. Naše mládež, která se k těmto tradicím hlásí, je propaguje a udržuje, si plně zas- louží veškeré podpory cele naší krajské veřejnosti.

Proto nezapomínejte: V neděli 19. srpna 1984 všichni na Moravský den!

BISHOP ALFRED NOVAK
Auxiliary Bishop of Lapa
Sao Paulo, Brazil
P.O. Box 6
Glenview, Ill. 60025

July 1984

Dear Friends,

I have just returned to Brazil from the U.S. where I had been for 36 days in sad vigil with my family in the final days of our dear brother, Phil, who died of bone cancer on Saturday, June 23, 1984 in Park Ridge, Il.

Phil had struggled heroically with cancer for the past 3 years. The most painful concentrations

of cancer were in his left shoul- der and right hip. In fact the right hip was removed due to cancer. After 3 major surgeries and numerous radiation and chemo treatments, his final trip to the hospital was on April 3. Because of the peculiar loca- tions of his cancer, he could lie only on his back with indescriba- ble discomfort for 12 weeks until he expired.

Most admirable during these last 10 or more years was that Phil developed a tremendous personal love of Christ. As he said so often and so sincerely, he found the Lord Jesus. It was his

"finding of the Lord" that car- ried him through his ordeal of immense suffering.

Equally inspiring to us, even to the doctors and nurses, was his retention of his lovely sense of humor, his joy, his love of people and his eagerness to help them through their problems even on his deathbed.

To put it mildly, we have learned a great deal from Phil, mainly how to suffer in faith. How soul- stirring it was to hear him repeat numerous times each day, "My Jesus, my Jesus, how I love you! O Jesus, dear Jesus, Help me". How often, especially when his

pain was most severe, he would look at the Cross of the Risen Christ on his bed and cry out, "Thank you, Jesus, Thank you, Jesus, Thank you, Jesus". Needless to say, our hearts melted. None of us shall ever forget the past 3 years and 36 days.

Phil's funeral Liturgy of the Re- surrection, at which there were some 500 people, was on Tuesday evening, June 25, 1984, at 7:30 P.M. at Our Lady of Ransom Church, Park Ridge, Il. As prin- cipal celebrant, I was assisted by my brothers, Father Frank and Father Henry, and 19 other

priests, mostly Redemptorists. Sad as Phil's departure is for us, our sister, Marie, Phil's wife Ruth and children, relatives and countless friends, our celebra- tion was filled with joy. We re- joiced that Phil's suffering was over and his happy entry into eternity of union with his Jesus attained! Please pray for Phil, his family and all of us. Thank you so much.

Next month, I'll bring you up to date on our ministry here in which you share so importantly. Gratefully and sincerely in Jesus and Mary,

+ Alfred E. Novak
Lapa Sao Paulo, Brazil

VOICE OF THE NATION

„Builder-priest” looks back on 50 years of ministry

By Kathy Viliam DaGroomes
Dallas editor

Msgr. V. P. Micola, 81, pastor emeritus of St. Cecilia Parish, Dallas, marked the 50th anniversary of his ordination to the priesthood June 10 with a Mass and reception at this Oak Cliff parish where he now lives as a retired priest. Although in his biographical data sheet for the Texas Catholic newspaper, the monsignor of 30 years wrote „now none” under the „hobbies” column, anyone who knows him would be hard pressed to find the priest's time not occupied with something.

„He's never quit learning,” says St. Cecilia Parish Secretary Evelyn Conoly. „He loves classical music, art. He's got a big interest in computers, and he's self-taught - although he's not afraid to ask for help. He's taught violin, been a band director, was instrumental in building a high school and was quite knowledgeable in aeronautical engineering. And he's always been interested in photography... He's a genius.”

Msgr. Micola's office at St. Cecilia's, which he calls his „work space,” bears evidence of his multiple projects and interests: stacks of readings, correspondence and technical information cover a good portion of his desk top. The rectory itself contains artwork, woodcarvings and other samples of the priest's artistic, woodworking and refinishing skills.

I ASKED Msgr. Micola, who was a key figure in the building of Notre Dame High School in Wichita Falls, what his happiest memories as a priest are.

„I just wouldn't know what to answer,” he said reflectively. „I think it's been wonderful.”

The priest, who is fluent in Czech, was born on a farm near Moulton, Texas, in 1902. The two oldest of the nine children of Frank and Terezie Micola died in infancy, leaving Vincent the second oldest of the seven remaining Micola offspring. Both of Vincent's parents came over to the United States from Czechoslovakia as children. Vincent's Czech background

led him to enter St. Procopius High School and College in Lisle, Ill. in 1923 as a seminarian. The Benedictines who operated the school were of Czech background.

Msgr. Micola says there wasn't an exact moment he can remember when he decided to be a priest. He says his reading of a Czech-language, Catholic publication out of Chicago, Ill. as a child could have planted the seed of his vocation. He was also impressed, he remembers, by the first traveling priest to come to his hometown on a regular basis: this priest was the first he had ever been able to confess to in Czech.

ABOUT HIS vocation, the priest said, „I'm sure I did what I was supposed to do; it never occurred to me that I made a mistake. But I'm not sure when it occurred to me. It was rather gradual, the way it developed.”

The priest who picked cotton on and off as a child, and who earned extra money in college by tinting black-and-white slides in the school's photo-finishing lab and offering his car as a taxi to fellow students at 25 cents per ride, knows the value of a dollar. When his family was unable to buy Vincent the used cornet in the store window for \$2 as a child, he saved the single dime his father paid him for picking each hundred pounds of cotton until he had enough money to mail order a \$14.90 violin from Montgomery Wards, which he then proceeded to teach himself to play through a music course he also bought through the mail.

„In the seminary, I had no money to spend,” he recalls. „Those were the Depression years. In the last few years at Lisle, when I owned my own car and earned a little money operating it as a taxi for students, I didn't spend money foolishly. I made everything count.”

The priest who served at St. John Parish in Ennis for nearly 22 years, and then at Our Lady Queen of Peace, Wichita Falls, for five years, and at Sacred Heart in the same city for seven years, was ordained by Bishop J. P. Lynch in Dallas in 1934.

Msgr. Micola came to St. Cecilia's in 1968. In 1953 he was named a papal chamberlain and in 1961, a domestic prelate, both carrying the title of monsignor. He served as pastor at all the parishes he worked at, retiring from active parish work in 1978.

ALTHOUGH THE octogenarian says he never tries to „study things out and tell others what to do,” when asked what he would tell priests who are just starting out, he replied, „To do their part, the best they can do. I tried to do what I thought needed to be done,” he added. „We're supposed to really work at it, not to see what we can get out of life,” Msgr. Micola added.

A hard worker, Msgr. Micola was and is. At his 25th jubilee celebration, the monsignor who introduced him characterized the priest as a „builder-priest.” In addition to his work with Notre Dame High School, Msgr. Micola has overseen numerous parish, church and school building and remodeling projects in his years as pastor.

What does the priest want to be remembered for? „A lot accomplished,” the priest answered after a long pause. „But I don't know if it's for eternal credit or self-satisfaction,” he added with a wry smile.

Msgr. Micola, whose keen memory enables him to speak of 1905 as if it were yesterday, and who can weave stories about his childhood which have a way of captivating his listeners, says he didn't have a particular role model in the Catholic faith. „No role model, just home training,” he explained simply.

MSGR. MICOLA, who is a first cousin, once removed, to Bishop John Mořkovsky of the Diocese of Galveston-Houston, said he considers himself „blessed” for his years in the priesthood.

„I've got plenty to be thankful for,” he said with emphasis. „I had no hard problems, no misgivings about my vocation, no really hard times.”

„I didn't seem to do much analyzing,” he added. „If something needed to be done, I did it.”

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

CONGRESS' AID TO COMMUNISM

Evidence is stacking up to indicate a considerable lack of wisdom and understanding in Congress. The most charitable description that can be applied to the recent conduct of Congress with regard to Central America is that it is in a „Munich mood,” as characterized by columnist Georgie Anne Geyer. This means, of course, that it appears Congress is as intent on appeasing the Communists of Central America as European leaders were in appeasing Hitler in the late 1930s.

Those who are inclined to be more precise might say the Congress is aiding the Central American communist revolutionaries. That is the way editor Kyle Thompson of the **Fort Worth Star-Telegram** phrased it: “[shutting] off support of those opposing the Communist-controlled government in Nicaragua is clearly a vote against the best interests of the United States.”

„Having come to such a conclusion, one can then expand this line of thought to conclude [that shutting off such support] is in the best interests of the Marxist-Leninist Sandinista government that controls Nicaragua.”

... carried to a final conclusion in Congress. [It] clearly will assist the spread of communism in Central America, and will give the Soviet Union a military stronghold on this continent only jet-flight minutes away from Texas itself.”

You can't present the facts much plainer than that. Editor Thompson expresses our opinion precisely.

Not content with attempting to deny aid to the Contra „freedom fighters,” a group of House leaders sent a letter to Daniel Ortega, chief communist revolutionary of Nicaragua, which began: „We have been and remain opposed to U.S. support for military action directed against the people or Government of Nicaragua. . . .” Now clearly, these congressmen, including Majority Leader Jim Wright, are in violation of the Logan Act which prevents anyone without authority from interfering in the foreign relations of the United States. Only the president has such authority under the Constitution.

But beyond that, their action borders on treason, giving aid and comfort to the enemy, the Communist enemy in Nicaragua, which is exporting revolution throughout Central America. Clearly, it betrays the Contra „freedom fighters” who are striving to regain the freedom of the enslaved people of Nicaragua.

The most valuable agents the Soviets have in this country are not those in the KGB or even members of the Communist Party, U.S.A. Those of greatest value are those non-communist who promote the objectives of the communists. There are many of this breed in the Congress right now, serving the cause of communism by opposing the efforts of President Reagan to halt the spread of Marxism-Leninism in Central America and thus to defend America.

This problem must be seen in its true light: The issue, over the long term is the freedom of the American people. To preserve that freedom we must remove from Congress those who serve the Communist cause, no matter what their motivation may be. It is the responsibility of the people to use their wisdom and understanding to replace those representatives in the Senate and House who have demonstrated by their actions they do not possess the wisdom to serve the people.

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎(312) 795-0250

Radi vas obslouži a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNAK

Noworul Memorial Chapels

2652 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233